ICCJ – Act administrativ. Cerinţa clarităţii redactării textului ca premisă a legalităţii

Legislaţie relevantă:

- Legea nr. 554/2004, art. 2

O autoritate publică cu atribuţii de supraveghere, prevenire şi control într-o anumită arie de activitate, având în vedere poziţia dominată pe care o ocupă în virtutea prerogativelor de putere publică pe care legea i le pune la dispoziţie pentru realizarea interesului public în slujba căruia se află, are obligaţia, rezultată din exigenţele bunei administrări, să emită, pentru organizarea activităţii sale, norme administrative clare, care să nu genereze riscul distorsionării liberei concurenţe şi apariţiei conflictelor de interese.

Actul administrativ care nu îndeplineşte condiţia de claritate în măsură să excludă interpretarea în sensul deturnării scopului prevederilor legale în aplicarea cărora a fost dat, este nelegal fiind emis cu exces de putere, în sensul art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Decizia nr. 1622 din 27 martie 2014

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a, contencios administrativ şi fiscal, reclamanta Asociaţia EVO a solicitat anularea dispoziţiilor art.3 din Ordinul nr. 17 emis la 30 martie 2011 de către Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esenţă, că, în baza art.48 din Legea nr.215/2004, Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor a emis Ordinul nr.17 din 30 martie 2011, care la art.3 prevede că "pentru asigurarea prin analize de laborator pentru realizarea acţiunilor de supraveghere, prevenire, control şi eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile la om, protecţia animalelor şi protecţia mediului, precum şi a unui autocontrol privind sănătatea animală şi siguranţa alimentelor conform prevederilor legale în vigoare, operatorii economici pot încheia, în condiţiile legii, contracte cu laboratoarele centrale, zonale şi judeţene ale autorităţii sanitar veterinare şi pentru siguranţa alimentelor pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii şi controlului….".

Reclamanta a susţinut că Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor deţine controlul asupra laboratoarelor de stat din subordinea direcţiilor sanitar-veterinare şi pentru siguranţa alimentelor judeţene şi ale municipiului Bucureşti care desfăşoară preponderent şi activităţi comerciale cu agenţii economici pe care îi îndrumă să efectueze programele de autocontrol cu acestea, deşi aceleaşi activităţi le efectuează şi laboratoarele private. De asemenea, deţine controlul şi asupra inspectorilor cu atribuţii privind autorizarea, înregistrarea, controlul şi sancţionarea agenţilor economici; laboratorului de referinţă IISPV (Institutul de Igienă şi Sănătate Publică Veterinară) şi direcţiei de autorizare a laboratoarelor.

În aceste condiţii, reclamanta a apreciat că Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor nu asigură imparţialitatea şi echidistanţa obligatorii conform legii, întrucât comisiile de autorizare sunt constituite exclusiv din personalul autorităţii pârâte care îşi autorizează propriile compartimente.

În acest mod, laboratoarele de stat din subordinea direcţiilor

sanitar-veterinare şi pentru siguranţa alimentelor sunt puse în postura dublă de arbitru şi jucător pe piaţa efectuării contra cost a examenelor de laborator din cadrul programelor de autocontrol, fiind astfel încălcate dispoziţiile Legii concurenţei nr.21/1996 şi ale Legii nr.161/2005.

Reclamanta a mai arătat că Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor trebuie să servească scopului său existenţial, respectiv protecţia publică şi libera concurenţă şi nu crearea unui monopol, prin aplicarea unor dispoziţii şi dezvoltarea lor prin acte de tip administrativ.

Pârâta Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia inadmisibilităţii acţiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile, iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acţiunii ca neîntemeiată.

Prin încheierea de şedinţă de la 9.05.2012, Curtea a admis cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate a art. 48 alin. 5 din OG nr. 42/2004, astfel cum a fost modificat prin pct. 62 al Legii nr. 215/2004, invocată de reclamantă.

Soluţia primei instanţe

Prin sentinţa civilă nr.3318 din 18 mai 2012, Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal a admis acţiunea formulată de reclamanta Asociaţia EVO şi a anulat dispoziţiile art.3 din Ordinul nr. 17, emis la 30 martie 2011 de către Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor.

Pentru a pronunţa soluţia, instanţa de fond a reţinut că, în conformitate cu reglementarea dată de O.G. nr.42/2004 aprobată cu modificări din Legea nr. 215/2004, Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor este instituţia cu atribuţii de control în domeniul veterinar şi

singura autoritate care poate constata contravenţii şi aplica sancţiuni în materie, iar în vederea exercitării acestei activităţi de control, dispune de laboratoare de cercetare şi analiză, finanţate de la bugetul de stat.

Instanţa de fond a apreciat că dispoziţiile art.48 alin.(5) din O.G. nr.42/2004, astfel cum a fost modificat prin pct.62 al Legii nr.215/2004, nu aduc atingere principiului concurenţei loiale, nefavorizând în niciun fel institutele şi direcţiile sanitar-veterinare în raport cu operatorii economici privaţi.

Referitor la art. 3 din Ordinul nr.17/2011, instanţa de fond constată că acesta se referă efectiv la încheierea contractelor cu laboratoarele centrale, zonale şi judeţene ale autorităţii sanitar-veterinare, inclusiv în scopul autocontrolului, într-o formulare care nu lasă de înţeles, în mod evident, că astfel de contracte pot fi încheiate cu operatori economici din mediul privat care acţionează în domeniu.

Or, raţiunea legiuitorului, care a prevăzut că Autoritatea Naţională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor coordonează tehnic şi administrativ, organizează şi controlează efectuarea activităţilor publice sanitar-veterinare, în timp ce activităţile de asistenţă, precum şi desfăşurarea de analize în laboratoare autorizate pentru activitatea de autocontrol, le-a lăsat la dispoziţia mediului privat, a fost tocmai aceea de a nu se încălca legislaţia în materia concurenţei, precum şi evitarea eventualelor conflicte de interese.

Astfel că, în opinia instanţei de fond, interpretarea art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004, altfel decât în sensul că veniturile din tarife se referă exclusiv la activităţile sanitar-veterinare şi de laborator etc., desfăşurate în contextul activităţii date în sarcina Autorităţii Naţionale Sanitară Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor de lege

(coordonare, organizare, control) este evident de natură să conducă, atât la încălcarea art.2 alin. (1) lit.b şi art.9 alin. (1) din Legea nr.21/1996 (referitoare la interzicerea actelor şi faptelor care restrâng, împiedică sau denaturează concurenţa, săvârşite de autorităţile şi instituţiile administraţiei publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operaţiuni de piaţă, influenţând direct sau indirect concurenţa), cât şi a prevederilor Regulamentului CE nr. 882/2004 referitoare la evitarea oricărui conflict de interese în rândul personalului care efectuează controalele oficiale.

Prin urmare, Ordinul nr. 17/2011 emis de ANSVSA prin art. 3 deschide calea încălcării principiilor concurenţei loiale, inclusiv prin poziţia dominantă pe care ar dobândi-o pe o piaţă în care, în mod evident, agenţii economici ar fi mai interesaţi sau chiar forţaţi să obţină, spre exemplu, un buletin de analize emis chiar de laboratoarele A.N.S.V.S.A., decât de un laborator privat autorizat, ştiind că activitatea de verificare şi control aparţine exclusiv autorităţii administrative.

În plus, instanţa de fond a considerat că, prin precizările referitoare la activitatea de autocontrol, Ordinul adaugă la actul normativ cu forţă juridică superioară reprezentat de O.G. nr. 42/2004, aprobat prin Legea nr. 215/2004, lărgind fără temei domeniul de competenţă stabilit de legiuitor.

Autoritatea Naţională Sanitar Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor (A.N.S.V.S.A.) a atacat cu recurs sentinţa menţionată, solicitând modificarea ei în sensul respingerii acţiunii reclamantei, pentru motive pe care le-a încadrat în prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurenta – pârâtă a criticat sentinţa ca fiind netemeinică şi nelegală, fiind dată cu aplicarea greşită a legii, arătând, contrar concluziei

instanţei, că art. 3 din Ordinul nr. 17/2011 nu impune operatorilor economici obligaţia de a încheia contracte *doar* cu laboratoarele centrale, zonale şi judeţene ale autorităţii sanitar-veterinare şi pentru siguranţa alimentelor, din formularea *"pot încheia"* rezultând, într-o manieră care nu lasă loc de interpretare, că aceştia pot încheia contracte pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii şi controlului, cuprinse în programele prevăzute la art. 1 din Ordin şi cu laboratoarele private.

Cu referire la considerentele privind conflictul de interese şi poziţia dominantă a A.N.S.V.S.A. în relaţia cu laboratoarele sanitare şi pentru siguranţa alimentelor private, recurenta – pârâtă a arătat că, în contextul normativ trasat de O.G. nr. 42/2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările şi completările ulterioare, şi H.G. nr. 1415/2009, privind organizarea şi funcţionarea A.N.S.V.S.A. şi a unităţilor din subordinea acesteia, prin emiterea Ordinului nr. 17/2011, A.N.S.V.S.A. şi-a îndeplinit prerogativele de putere publică, de reprezentant al statului, asigurând condiţiile necesare pentru supravegherea siguranţei alimentelor, inclusiv prin efectuarea *examenelor de laborator din cadrul programelor de autocontrol de către*laboratoarele centrale, zonale şi judeţene ale autorităţii sanitar-veterinare şi pentru siguranţa alimentelor.

Având în vedere argumentele expuse, a considerat că motivaţia instanţei de fond cu privire la "'poziţia dominantă", "concurenţă neloială", "conflict de interese", nu poate fi primită, ANSVSA îndeplinindu-şi misiunea, în limitele competenţelor legale ce i-au fost delegate de către statul român.

Cu privire la încălcarea de către A.N.S.V.S.A. a prevederilor art. 9 din Legea nr. 21/1996 – Legea concurenţei, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, a arătat că prevederile legale invocate trebuie coroborate cu prevederile

art. 2., alin. (1) lit. b) „Dispoziţiile prezentei legi se aplică actelor şi-faptelor care restrâng, împiedică sau denaturează concurenţa, săvârşite de:… b) autorităţile şi instituţiile administraţiei publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operaţiuni de piaţă, influenţând direct sau indirect concurenţa, cu excepţia situaţiilor când asemenea măsuri sunt luate în aplicarea altor legi sau pentru apărarea unui interes public major.”

Având în vedere considerentele expuse, A.N.S.V.S.A., prin aprobarea Ordinului 17/30 martie 2011, a urmărit realizarea misiunii stabilite de statul român prin lege, şi anume apărarea unui interes public major: sănătatea publică.

În altă ordine de idei, recurenta – pârâtă a arătat că art. 3 din Anexa la Ordinul nr. 48/2010 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare şi pentru siguranţa alimentelor privind autorizarea laboratoarelor supuse controlului sanitar-veterinar şi pentru siguranţa alimentelor stabileşte categoriile de laboratoare, acreditarea acestora fiind făcută de către RENAR, instituţie independentă de A.N.S.V.S.A., iar pachetul de igienă (Regulamentele 852 şi 853/2004) care reglementează programul de asigurare a calităţii, prevede că autocontrolul poate fi realizat şi de către operatorii economici, fără a exclude efectuarea lui de laboratoarele din cadrul direcţiilor sanitare veterinare şi pentru siguranţa alimentelor judeţene.

Prin urmare, este neîntemeiată reţinerea instanţei de fond că art. 3 din Ordinul nr. 17/30 martie 2011 încalcă prevederile Regulamentului CE nr. 882/2004 referitoare la evitarea oricărui conflict de interese în rândul personalului care efectuează controalele oficiale.

Asociaţia EVO nu a formulat întâmpinare în condiţiile art. 308 alin. (2) Cod procedură civilă, dar a depus la dosar note scrise prin care a răspuns criticilor formulate în recurs,

considerându-le nefondate, în principal pentru motivul că art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, care se referă efectiv la încheierea contractelor pentru autocontrol, nu lasă de înţeles că astfel de contracte pot fi încheiate cu operatorii economici din mediul privat care acţionează în domeniu.

În plus, a arătat că O.G. nr. 42/2004 nu stipulează posibilitatea ca laboratoarele judeţene să desfăşoare activităţi de autocontrol, în caz contrar existând riscul unei distorsiuni majore a pieţei de specialitate la nivel naţional, efect al dublei posturi, de a controla şi a sancţiona, cumulată de A.N.S.V.S.A.

Recursul nu este fondat.

Aşa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. 1 din prezenta decizie, intimata – reclamantă a supus controlului instanţei de contencios administrativ articolul 3 din Ordinul A.N.S.V.S.A. nr. 17/30 martie 2011, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acţiunilor de supraveghere, prevenire, control şi eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecţia animalelor şi protecţia medului, de identificare şi înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor şi caprinelor pentru anul 2011, precum şi a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere şi control în domeniul siguranţei alimentelor pentru anul 2011.

Norma administrativă contestată are următorul conţinut: *„Pentru asigurarea prin analize de laborator pentru realizarea acţiunilor de supraveghere, prevenire, control şi eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecţia animalelor şi protecţia mediului, precum şi a unui autocontrol privind sănătatea animală şi siguranţa alimentelor conform prevederilor legale în vigoare, operatorii economici pot încheia, în condiţiile legii, contracte cu laboratoarele centrale, zonale şi judeţene ale autorităţii sanitar – veterinare şi pentru siguranţa alimentelor pentru*

efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii şi controlului cuprinse în programele prevăzute la art. 1.”

În esenţă, în fundamentarea soluţiei de admitere a acţiunii, instanţa de fond a reţinut că prevederile art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004, astfel cum au fost modificate prin pct. 62 al Legii nr. 215/2004, prin ele însele nu aduc atingere principiului concurenţei loiale, nefavorizând structurile publice în raport cu operatorii economici privaţi. Totuşi art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, emis pentru organizarea executării legii, prin modul în care a fost formulat, nu lasă de înţeles în mod evident că operatorii economici pot recurge şi la entităţile private care acţionează în domeniu, deschizând calea încălcării principiilor concurenţei loiale, inclusiv prin poziţia dominantă pe care ar dobândi-o pe piaţă laboratoarele A.N.S.V.S.A., autoritate care are şi funcţia de verificare şi control.

Contrar susţinerilor recurentei – pârâte, soluţia primei instanţe reflectă interpretarea şi aplicarea corectă a prevederilor legale referitoare la rolul şi atribuţiile A.N.S.V.S.A., analizate în contextul mai larg al respectării principiilor unei pieţe concurenţiale şi evitării conflictelor de interese.

Împărtăşind concluzia judecătorului fondului, instanţa de control judiciar nu neagă dreptul structurilor A.N.S.V.S.A. de a presta, contra cost, activităţile enumerate în art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, în condiţiile în care art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004 prevede că veniturile proprii pentru institutele veterinare şi pentru direcţiile sanitar-veterinare, *„se constituie din exercitarea activităţii de inspecţie şi control sanitar-veterinar, din tarife pentru activităţi sanitar-veterinare şi de laborator, din consultanţă şi din alte prestaţii specifice: acţiuni de dezinfecţie, dezinsecţie, deratizare, examene şi analize de laborator, precum şi din alte activităţi din domeniul sanitar-veterinar*“.

Având însă în vedere cumulul de atribuţii de supraveghere, prevenire şi control pe care îl deţine autoritatea publică în domeniul său de activitate, şi, mai cu seamă, poziţia dominată pe care o ocupă aceasta în virtutea prerogativelor de putere publică pe care legea i le pune la dispoziţie pentru realizarea interesului public evocat în recurs, A.N.S.V.S.A. avea obligaţia, rezultată din exigenţele bunei administrări, să emită, pentru organizarea activităţii sale, norme administrative clare, care să nu genereze riscul distorsionării liberei concurenţe şi apariţiei conflictelor de interese.

Or, prevăzând că operatorii economici "pot încheia" contracte cu laboratoarele teritoriale şi centrale ale autorităţii publice, fără a menţiona expres şi posibilitatea încheierii unor astfel de contracte cu agenţii privaţi acreditaţi conform Ordinului nr. 48/2010, art. 3 din Ordinul nr. 17/2011 nu îndeplineşte condiţia de claritate care să excludă interpretarea menţionată mai sus, prin deturnarea scopului prevederilor legale în aplicarea cărora a fost emis, situaţie ce poate fi încadrată în definiţia excesului de putere, în sensul art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, Înalta Curte a respins recursul, ca nefondat, în temeiul art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă , nefiind identificate motive de reformare a sentinţei, potrivit art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 sau art. 304 pct. 9 şi 304[1] Cod procedură civilă.

ICCJ – Fixarea preţurilor de vânzare a produselor către terţi. Aprecierea gravităţii faptei anticoncurenţiale ca element de individualizare a sancţiunii aplicate

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 21/1996, art. 5 alin. (1) lit. a) şi art. 51 alin. (1) lit. a)

Stabilirea de către producător, în conţinutul contractelor de dealer şi de vânzare-cumpărare privind distribuţia produselor proprii, a unor sancţiuni privitoare la nerespectarea listei de preţuri convenite cu societăţile distribuitoare, înlătură posibilitatea aprecierii acestor preţuri ca având un caracter de recomandare, astfel încât este corectă calificarea acestei fapte drept o înţelegere anticoncurenţială pe verticală, ce cade sub incidenţa interdicţiei prevăzute de dispoziţiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea concurenţei nr. 21/1996.

Prin restrângerea libertăţii intermediarilor de a determina singuri sau de a negocia preţurile de vânzare pentru respectivele produse în funcţie de costurile înregistrate de fiecare comerciant şi prin raportare la cerere şi ofertă, această faptă intră în categoria restricţionărilor grave ale concurenţei, interzise „per se" de legislaţia în domeniu, pentru care se aplică o amendă de până la 10% din cifra de afaceri, această faptă neputând fi încadrată în categoria celor de gravitate mică, pentru care se aplică o amendă în procent de 2% până la 4% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancţionării.

Decizia nr. 1472 din 21 martie 2014

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, reclamanta SC S.A. SRL, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Concurenţei, a solicitat anularea deciziei nr. 99/27.12.2011 emise de acesta.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esenţă, că pârâtul Consiliul Concurenţei a făcut o greşita aplicare a prevederilor Ordinului nr. 420/2010, modificat prin Ordinul nr. 898/2011 privind individualizarea sancţiunii, respectiv a încadrat fapta la nivelul mediu de gravitate în loc de nivelul mic; a aplicat, în mod nelegal, o majorare la amenda aplicata, pentru realizarea efectului preventiv al sancţiunii şi nu a făcut aplicarea nici unei circumstanţe atenuante, deşi în cauză erau incidente mai multe astfel de circumstanţe.

Reclamanta a invocat nulitatea Deciziei nr. 99/2011 sub un dublu aspect. În primul rând, pentru încălcarea de către Consiliul Concurentei a normei imperative prevăzute de art. 36 din Legea nr. 21/1996.

Astfel, în Decizia nr. 99/2011 sunt menţionate numai Ordinul Preşedintelui Consiliului Concurenţei nr. 456 din 02 decembrie 2009 privind declanşarea investigaţiei şi Ordinul nr. 477 din 17 decembrie 2009 prin care a fost extinsă investigaţia la toţi distribuitorii SC S.A.P.D. SRL, însă din raportul investigaţiei rezultă că au fost emise mai multe ordine, prin care investigaţia a fost extinsă şi la alte societăţi comerciale, dar societatea reclamantă nu a avut niciodată cunoştinţa despre existenţa niciunuia dintre aceste ordine.

Or, potrivit dispoziţiilor art. 36 alin. (4) şi alin. (6) din Legea nr. 21/1996, obligaţia de informare a persoanei supuse investigaţiei este imperativa si de la acest text de lege nu se poate deroga. Această normă de drept a fost instituită în beneficiul întreprinderii, care trebuie sa fie informată cu

privire la declanşarea investigaţiei, pentru ca aceasta sa aibă posibilitatea propunerii unor angajamente Consiliului Concurentei, în scopul înlăturării situaţiei care a condus la declanşarea investigaţiei, după cum rezulta din prevederile art. 462 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

Reclamanta a susţinut că Decizia nr. 99/2011 este de asemenea supusă nulităţii, pentru încălcarea prevederilor art. 15 din Ordinul nr. 668 din 19 august 2011 pentru punerea în aplicare a Regulamentului privind constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor de către Consiliul Concurenţei şi ale art. 16 din O.U.G. nr. 2/2001, respectiv Consiliul Concurentei nu a indicat faptele concrete de restrângere ale concurenţei şi nu a făcut dovada existenţei unui presupus raport de concurenţă între anumite firme din lanţul de la producător la consumator, nefiind răsturnată nici prezumţia de nevinovăţie a reclamantei.

Pe fond, reclamanta a arătat că, în cauză, nu este vorba despre o înţelegere sau o practică concertată şi, ca o consecinţă, nu poate exista obiectul împiedicării, restrângerii sau denaturării concurentei pe piaţă.

Din raportul de investigare şi din actele care au stat la baza fundamentării acestuia rezultă, în mod indubitabil, că preţul la vânzare nu a fost impus societăţii, ci numai i s-a recomandat. Or, între termenul impus – care semnifică o obligaţie imperativă – şi termenul de recomandare – care are caracter facultativ – este o diferenţă de natură şi forţă juridică, care nu lasă locul unei confuzii între aceşti termeni.

Preţul recomandat nu a fost respectat aproape de niciuna dintre firmele vânzătoare ale produsului, fiecare dintre aceste firme aplicând la vânzare preţuri care au ţinut exclusiv de politica lor comercială.

Reclamanta a susţinut că din datele deţinute inclusiv de

Consiliul Concurentei rezultă că toate firmele, la un loc, afectate de înţelegere, au o cota de piaţa care se situează sub 1% din piaţa relevanta, astfel ca din acest punct de vedere sunt aplicabile prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

Consiliul Concurentei a făcut o greşită aplicare a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 şi a Ordinului nr. 420/2010, modificat prin Ordinul nr. 898/2011, privind individualizarea sancţiunii şi nu a ţinut cont de criteriile concrete stabilite în acest ordin şi, drept urmare, a încadrat fapta la nivelul mediu de gravitate, astfel încât s-a încadrat în cuantumul de 2% la 4%, de sancţiune, din cifra de afaceri, în loc să o încadreze la nivelul mic de gravitate, asupra căruia se aplica un cuantum de 0,6 % până la 2%.

Potrivit dispoziţiilor Ordinului 420/2010, faptele de gravitate mică sunt definite ca fiind acele fapte care au „un impact redus asupra pieţei sau care afectează o parte limitată a acesteia”.

Toate firmele, la un loc, afectate de înţelegere, au o cotă de piaţă care se situează sub 1% din piaţa, astfel că fapta, ca atare, nu poate fi încadrată decât la fapte de gravitate mică.

În consecinţă, fapta presupus comisă de societate se încadrează în categoria faptelor de mica gravitate şi, drept urmare, ar urma să fie sancţionată cu o amendă în cuantum de la 0.6% la 2%. Păstrând aceeaşi individualizare a sancţiunii, si anume către minim, aşa cum a procedat Consiliul Concurentei, ar trebui ca sancţiunea aplicata sa fie de 0.6% din cifra de afaceri.

Reclamanta susţine că, având în vedere cifra de afaceri realizată pe anul 2010 de 736.724 lei, cuantumul amenzii trebuia sa fie de 3.683, 62 lei (736.724 x 0.6% – circumstanţe atenuante).

În concluzie, în situaţia în care se apreciază că au fost

încălcate totuşi dispoziţiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996, se impune a se constata că, în cauză, sunt aplicabile prevederile art. 51 alin. (3) din lege si, văzând conceptul politicii de clemenţă definit de Consiliul Concurentei, societatea urmează sa fie absolvita integral de amenda contravenţionala aplicată.

2. Hotărârea instanţei de fond

Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, prin sentinţa civilă nr. 7172 din 18 decembrie 2012, a respins acţiunea formulată de reclamanta SC S.A. SRL în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Concurenţei, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţă de fond a reţinut, în esenţă, că decizia atacată cuprinde descrierea faptei contravenţionale (capitolul IV intitulat „Acte şi fapte constatate", de la paragraful nr.(51) până la paragraful (88), criticile reclamantei nefiind fondate.

Cu privire la fapta contravenţională reţinută în sarcina reclamantei instanţa de fond a constatat că nu se poate reţine că preţul prevăzut în Anexa nr. 2 la contractul nr. 9 din 28 mai 2010 a fost unul de recomandare în condiţiile în care nerespectarea acestuia dădea naşterii dreptului vânzătorului „de a refuza a onora alte comenzi ale cumpărătorului".

Instanţa de fond a constatat că înţelegerea respectivă a avut ca obiect stabilirea preţului, fiind o încălcare „prin obiect", neavând relevanţă care au fost în concret efectele acesteia („sunt interzise orice înţelegeri între întreprinderi, decizii ale asociaţiilor de întreprinderi şi practici concertate, care au ca obiect sau au ca efect împiedicarea, restrângerea ori denaturarea concurenţei pe piaţa românească sau pe o parte a acesteia"- art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996).

Prima instanţă a reţinut că, în speţă, nu sunt incidente

prevederilor art. 5 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 21/1996, nedovedindu-se faptul că respectiva înţelegere a contribuit la „îmbunătăţirea producţiei sau distribuţiei de mărfuri, la promovarea progresului tehnic sau economic, asigurând, în acelaşi timp, consumatorilor un avantaj corespunzător celui realizat de părţile la respectiva înţelegere, decizie ori practică concertată”).

Limitele prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 nu sunt aplicabile înţelegerilor care, în mod direct sau indirect, au ca obiect fixarea preturile de vânzare a produselor către terţi.

Instanţa de fond a constatat că împrejurarea invocată prin acţiune cu privire la lipsa unei structuri de personal de specialitate economică sau juridică nu poate constitui un element exonerator de răspundere.

De asemenea, a constatat că individualizarea sancţiunii s-a realizat potrivit dispoziţiilor art. 51 şi 52 din lege şi Instrucţiunilor privind individualizarea sancţiunilor pentru contravenţiile prevăzute la art.51 din Legea concurenţei nr.21/1996, emise de către Consiliul Concurenţei, aprobate prin Ordinul nr. 420/2010.

Instanţa de fond a apreciat că, în mod corect, pârâtul a reţinut că fapta părţilor contractante intră în categoria restricţionărilor grave ale concurenţei, interzise „per se” de legislaţia de concurenţă, punând în pericol concurenţa şi aplicarea liberă a principiului economiei de piaţă, privind jocul liber cerere-oferta, afectând interesul cumpărătorului final. Având în vedere natura faptei săvârşite, nu se poate concluziona că aceasta este de o gravitate mică.

Reclamantei i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 2,3% din cifra de afaceri (procentul de 2% fiind cel maxim pentru faptele de gravitate mică şi respectiv cel minim pentru cele de gravitate medie, conform Ordinului nr. 420/2010).

Prin Decizie nu s-a dispus aplicarea unui cuantum adiţional de 65%, ci a unui cuantum adiţional cuprins între 0 şi 65%, în funcţie de durata concretă a încălcării în cazul fiecărui participant.

Referitor la dispoziţii din Ordinul nr. 420/2010, astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr.898/2011 invocate de reclamantă prin acţiune, instanţa de fond a constatat că aceste dispoziţii au intrat în vigoare la 29.12.2011, după emiterea deciziei contestate (27.12.2011).

3. Motivele de recurs înfăţişate de reclamantă

Împotriva sentinţei Curţii de apel a formulat recurs, în termen legal reclamanta SC S.A. SRL Ploieşti, invocând dispoziţiile art. 304 pct. 6, 7, 8 şi 9 şi art. 304^1 C. proc. civ.

Recurenta critică modul în care instanţa de fond a interpretat dispoziţiile art. 36 alin. 4 din Legea nr. 21/1996 care se referă la comunicarea copiei certificate a ordinului de abilitare a inspectorilor de concurenţă cu puteri de inspecţie ce au fost introduse prin O.U.G. nr. 75/6.07.2010, act normativ ulterior emiterii Ordinului nr. 477/17.12.2009.

Se arată că instanţa de fond s-a limitat să observe anterioritatea emiterii Ordinului nr. 477/2009 fără însă să supună analizei esenţa susținerilor sale cu privire la comunicarea ordinelor emise de Consiliul Concurenţei şi a efectelor pe care această comunicare le produce. Susţine recurenta că nu a avut cunoştinţă de niciunul dintre ordinele emise de Consiliul Concurenței privind declanşarea, respectiv, extinderea investigaţiei ce o viza.

Mai arată recurenta că în mod greşit instanţa de fond a apreciat că decizia Consiliului Concurenţei cuprinde descrierea faptei contravenţionale, întrucât din lecturarea respectivei decizii nu rezultă împrejurările în care s-au

comis presupusele fapte, intimatul limitându-se să afirme că a încălcat dispoziţiile art. 5 alin.1 lit. a) din Legea nr. 21/1996.

O altă critică vizează concluzia judecătorului fondului în sensul că preţul prevăzut în anexă la contract nu poate fi considerat unul de recomandare, în condiţiile în care nerespectarea acestuia oferea posibilitatea vânzătorului de „a refuza, a onora alte comenzi ale cumpărătorului”.

În realitate, arată recurenta, instanţa de fond nu a fost preocupată de a interpreta termenii contractului pentru a determina efectele juridice ale acestor termeni, întrucât termenul „recomandat” trebuia înţeles în sensul său obişnuit, acela de „a sfătui, a indica, a propune” (aşa cum este definit de DEX).

Or, în aceste condiţii, „obiectul” înţelegerii îl reprezintă o „recomandare” de preţ şi o obligaţie „să nu se încalce procedurile concurenţiale”, astfel că niciuna dintre cele două categorii ale „obiectului” înţelegerii nu se încadrează în noţiunea de „obiect” definită de art. 81 CE.

În mod greşit instanţa de fond nu a analizat cererea sa privind exonerarea de răspundere, faţă de lipsa de personal angajat, de specialitate economică sau juridică.

În fine, recurenta critică şi modalitatea de individualizare a sancţiunii aplicate, arătând că judecătorul fondului a făcut constatări generice, fără să le încadreze în norme de drept, prin corelare cu situaţia de fapt.

4. Apărările intimatului Consiliul Concurenţei

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 3.02.2014, intimatul Consiliul Concurenţei a solicitat respingerea recursului ca nefondat, răspunzând criticilor invocate de recurentă.

Intimatul a susţinut, în esenţă, că dovada înştiinţării

reclamantei cu privire la extinderea investigaţiei declanşate este depusă la dosar – adresa nr. 20/15.01.2010, la care reclamanta a formulat răspuns înregistrat sub nr. 61/10.02.2010.

De asemenea, arată intimatul, că fapta imputată reclamantei constituie o faptă ce aduce de atingere normelor de concurenţă, întrucât aceasta împreună cu celelalte contraveniente au participat la o înţelegere anticoncurenţială pe verticală, pe lanţul de distribuţie, materializată prin semnarea unor contracte ce cad sub incidenţa interdicţiei prevăzute de art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea concurenţei nr. 21/1996.

Considerentele Înaltei Curţi asupra recursului

Examinând sentinţa atacată prin prisma criticilor recurentei, a apărărilor din întâmpinare, cât şi sub toate aspectele, conform dispoziţiilor art. 304^1 C. proc. civ., Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Recurenta-reclamantă a supus controlului de legalitate al instanţei de contencios administrativ Decizia nr. 99/2011 emisă de Consiliul Concurenţei, prin care s-a constatat o încălcare a dispoziţiilor art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 21/1996, republicată, de către producătorul D.P.P.I.I.S.V.T. Ltd Şirketi, importatorii SC W.C.I. SRL, SC S.A.P.D. SRL şi SC P.D.T. SRL, prin încheierea unor contracte în care preţurile de vânzare cu amănuntul către consumatorii finali din România au fost stabilite de către producătorul turc, în înţelegere cu importatorii români.

Recurenta-reclamantă SC S.A. SRL a participat la înţelegerea anticoncurenţială prin încheierea contractelor de dealer şi vânzare-cumpărare privind distribuţia de produse de parfumerie marca D&P Parfum, fiind sancţionată cu o amendă contravenţională în valoare de 16.945 lei, reprezentând 2,3%

din cifra de afaceri totală aferentă anului 2010.

Iniţial investigaţia având ca obiect posibila încălcare a dispoziţiilor art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr.21/1996 a fost declanşată din oficiu, conform Ordinului Preşedintelui Consiliului Concurenţei nr. 456/2.12.2009, iar ulterior a fost extinsă la toţi distribuitorii SC S.A.P.D. SRL prin Ordinul nr.477/ 17.12.2009.

Referitor la extinderea investigaţiei dispusă prin Ordinul nr. 477/2009 al Preşedintelui Consiliului Concurenţei, recurenta-reclamantă a fost încunoştinţată prin adresa înregistrată sub nr. 20/15.01.2010, aceasta comunicând un răspuns înregistrat sub nr.61/10.02.2010.

Astfel, critica recurentei cu privire la faptul că nu a avut cunoştinţă de niciunul dintre ordinele emise de Preşedintele C.C., este nefondată.

De altfel, reclamanta a participat la audierea în faţa Plenului Consiliului Concurenţei, unde a fost prezentat raportul de investigaţie şi a avut posibilitatea să-şi exercite dreptul de apărare.

Evident, trimiterea pe care recurenta o face la dispoziţiile O.G. nr. 75/2010 privind modificările aduse art. 36 alin. 4 din Legea nr. 21/1996, este eronată, întrucât aceste dispoziţii legale reglementează situaţia inspecţiei inopinate, când inspectorul de concurenţă are obligaţia înmânării unei copii certificate a ordonanţei de inspecţie inopinată, dispoziţii legale intrate în vigoare ulterior emiterii ordinului de extindere a investigaţiei.

Nici critica referitoare la lipsa din cuprinsul Deciziei nr. 99/2011 a descrierii faptelor concrete de presupusă restrângere a concurenţei şi a împrejurărilor în care s-au comis presupusele fapte, nu poate fi reţinută de instanţa de control judiciar.

În mod corect judecătorul fondului a reţinut că decizia atacată cuprinde descrierea faptei contravenţionale [Cap.IV – Acte şi fapte constatate; paragraful nr.(51); paragraful nr.(88)].

Astfel, s-a reţinut că potrivit clauzelor contractuale inserate la pct.5 din Contractul nr. 9/28.05.2010, „reclamanta, în calitate de dealer, va folosi la vânzare/ revânzare preţurile din anexa la contract, nerespectarea acestei obligaţii având drept sancţiune rezilierea necondiţionată a contractului de dealer”.

Rezultă aşadar, că reclamanta a participat în cadrul procesului de distribuţie la înţelegerea anticoncurenţială având ca obiect stabilirea preţului produselor de parfumerie, fiind o încălcare „prin obiect”, fără a avea relevanţă existenţa sau nu a efectelor acesteia.

Fapta recurentei-reclamante intră în categoria restricţionărilor grave ale concurenţei, denumite *per se* de legislaţia de concurenţă. Mediul concurenţial a fost distorsionat în sensul că distribuitorilor, intermediarilor, revânzătorilor, li s-a restrâns libertatea de a determina singuri sau de a negocia preţurile de vânzare pe care doresc să le practice pentru produsele turceşti de parfumerie, în funcţie de costurile înregistrate de fiecare comerciant, precum şi în raport de cere şi ofertă.

Argumentul recurentei în sensul că preţul prevăzut în anexa la contract nu a fost impus ci doar recomandat, nu poate fi împărtăşit de instanţă, întrucât existenţa clauzei prevăzute la pct. 5.6. – „Vânzătorul îşi rezervă dreptul de a refuza, a onora alte comenzi ale cumpărătorului în situaţia în care nu sunt respectate preţurile prevăzute în anexa 2 a prezentului contract”, contrazice această susţinere.

Existenţa acestei sancţiuni contractuale convenite prin acordul de voinţă al părţilor contractante înlătură caracterul

de recomandare al preţului, confirmând caracterul imperativ al obligaţiei de respectare a listei de preţuri, anexă la contract.

În ceea ce priveşte neanalizarea de către instanţa de fond a cererii de absolvire de răspundere pecuniară ca urmare a aplicării unei politici de clemenţă la care face referire alin. 33 din art. 53 din Legea nr. 21/1996, Înalta Curte constată că o astfel de susţinere nu se regăseşte în cererea de chemare în judecată, pentru ca instanţa de fond să fi fost în măsură să o analizeze.

Cu privire la individualizarea sancţiunii aplicate, potrivit dispoziţiilor art. 51 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 21/1996, încălcarea prevederilor art.5 alin.1 se sancţionează cu o amendă de 0,5% până la 10% din cifra de afaceri totală, realizată de întreprinderile implicate, în anul anterior sancţionării pentru faptele săvârşite.

Fiind în prezenţa unei înţelegeri cu privire la preţul de vânzare, fapta săvârşită de reclamantă intră în categoria restricţionărilor grave ale concurenţei, interzise „*per se*” de legislaţia în domeniu şi astfel nu poate fi încadrată în categoria celor de gravitate mică, pentru care se aplică o amendă în procent de 2% până la 4% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancţionării .

Individualizarea sancţiunii s-a realizat în conformitate cu dispoziţiile art. 51, 52 din lege şi ale Instrucţiunilor privind individualizarea sancţiunilor pentru contravenţiile emise de Consiliul Concurenţei, aprobate prin Ordinul nr.420/2010.

Legat de durata încălcării ce trebuie luată în considerare pentru a distinge între încălcările de lungă durată şi cele de scurtă durată (mai puţin de 1 an), recurenta susţine că a încheiat două contracte a căror derulare s-a situat sub perioada de 1 an, astfel că în cauză nu trebuie să se aplice

nici un cuantum adiţional conform Ordinului nr.420/2010.

Înalta Curte reţine că durata încălcării a fost stabilită în mod corect în raport de durata contractelor încheiate de reclamantă, aceasta situându-se peste pragul de 1 an, prin încheierea de contracte succesive (contracte de dealer nr.103/ 4.01.2010, de vânzare-cumpărare nr.009/ 28.05.2010 şi nr.58/3.01.2011), ceea ce a condus la aplicarea unui spor al amenzii corespunzător criteriului încălcării de durată medie.

Pentru considerentele expuse anterior, constatând că nu există motive pentru anularea actului administrativ atacat, prin care s-a constatat încălcarea prevederilor art.5 alin.1 lit.a) din Legea nr.21/ 1996 de către reclamantă şi i-a fost aplicată o amendă în sumă de 16.945 lei, reprezentând 2,3% din cifra de afaceri totală aferentă anului 2010, în temeiul art. 312 alin. 1 C. proc. civ., a fost respins recursul ca nefondat.

Trezoreria Statului, acceptator de plăţi electronice pentru plata online a impozitelor şi taxelor

Potrivit unui comunicat de presă, Ministerul Finanțelor Publice a semnat acordul de licenţiere a Trezoreriei Statului ca acceptator de plăți electronice cu carduri MasterCard și Maestro în condițiile stabilite de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr 146/2002 privind formarea şi utilizarea resurselor derulate prin Trezoreria Statului.

Implementarea sistemului de plată online, inclusiv extinderea serviciilor de internet banking ale Trezoreriei Statului, se va realiza din fonduri europene prin proiectul „Îmbunătăţirea capacităţii procesului decizional la nivelul sectorului financiar din România – TREZOR”. În urma evaluării de către Autoritatea de Management a Programului Operațional Capacitate Administrativă (POCA), acesta a fost acceptat în vederea finanţării.

Proiectul va dezvolta o componentă dedicată plății cu cardul, prin intermediul căreia contribuabilii vor putea efectua plata online a tuturor tipurilor de impozite și taxe atât la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, cât și la cele administrate de alte instituții publice. Contribuabilii nu vor plăti comisioane la tranzacţii.

„E un pas important pe care Ministerul Finanţelor Publice îl face pentru a veni în întâmpinarea contribuabililor. Aceștia își vor putea plăti taxele și impozitele de acasă și de la serviciu, cu ajutorul unui sistem sigur și accesibil. Consider că uşurinţa cu care ne plătim taxele şi impozitele este esenţială pentru o colectare mai eficientă şi pentru creşterea gradului de conformare voluntară. Este și o expresie a respectului pe care îl avem pentru cetățean. Infrastructura nou creată este deschisă pentru toate sistemele de plată care acceptă autorizarea Trezoreriei în condiţiie legislaţiei în vigoare”, a declarat ministrul Finanţelor Publice, Anca Dragu.

„MasterCard are o tradiție în colaborarea fructuoasă cu guvernele și autoritățile din jurul lumii pentru dezvoltarea și implementarea de proiecte cu impact pozitiv la nivelul contribuabililor și a economiilor. Licențierea Trezoreriei Statului ca acceptator de plăți cu cardurile MasterCard sau Maestro reprezintă o premieră mondială și suntem mândri că astfel ne alăturăm autorităților în demersurile lor de creștere a gradului de fiscalizare a economiei, cu ajutorul mijloacelor de plată electronice”, a adăugat Cosmin Vladimirescu, manager general al MasterCard pentru România.

În perioada următoare, MasterCard va realiza implementarea tehnică, care va dura maximum trei luni.

Completare a prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Potrivit prevederilor pct. 36^29 din Legea nr. 358/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și a Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, articolul 465, alineatul (2) din Codul fiscal a fost completat cu alineatul (21), cu următorul cuprins:

„În cazul unui contribuabil care deține mai multe terenuri situate în intravilanul aceleiași unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, suprafața de 400 m2 prevăzută la alin. (2) se calculează o singură dată, prin însumarea suprafețelor terenurilor, în ordine descrescătoare”.

Aceste prevederi sunt aplicabile de la data de 1 ianuarie 2016. În consecință, exemplele de calcul a impozitului pe teren de la punctele 83 și 84 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal nu vor fi luate în considerare de către autoritățile locale.

Ministerul Finanţelor Publice menţionează în comunicatul de presă că, în prezent, este în curs de elaborare un proiect de modificare a H.G. nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul

fiscal, în care sunt prezentate exemple de calcul a impozitului pe terenurile amplasate în intravilan, înregistrate la altă categorie de folosință decât de cea de terenuri cu construcții, conform modificării legislative mai sus menționate.

Situații în care contribuabilii pot fi declarați inactivi de organele fiscale

Ca urmare a modificării Legii nr. 207 / 2015 privind Codul de procedură fiscală, începând cu data de 1 ianuarie 2016, contribuabilul sau plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat/ă inactiv/ă și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;

b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;

c) organul fiscal central constată că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;

d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;

e) durata de funcționare a societății este expirată;

f) societatea nu mai are organe statutare;

g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată.

Practic, cele mai des apărute situații care pot conduce la declararea societății ca inactivă sunt (i) expirarea duratei mandatului administratorilor societății și (ii) expirarea duratei sediului societății. Cu privire la literele d)-g) de mai sus, în baza unei proceduri, Oficiul Național al Registrului Comerțului comunică ANAF informații despre contribuabilii sau plătitorii care se află în vreuna din situațiile menționate, în vederea demarării de către ANAF a procedurii de declarare a inactivității acestora.

Pentru a evita declanșarea de către organele fiscale a unei astfel de proceduri, vă recomandăm să verificați dacă vă aflați într-una din situațiile mai sus menționate (ex.: chiar dacă ați încheiat un act adiţional de prelungire a duratei spaţiului cu destinație sediu social, vă rugăm să aveți în vedere că acesta trebuie înregistrat la Registrul Comerțului) sau dacă există iminența unei astfel de situații.

Informații noi pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice

Ministerul Finanţelor Publice şi-a extins site-ul oficial şi a creat o nouă rubrică: Evoluţia comerţului exterior.

Scopul este acela de a prezenta o evaluare periodică a

evoluției economiei naționale care să ofere repere pentru dinamica veniturilor bugetare și suport pentru analiza eficienţei și impactului cheltuielilor bugetare, având în vedere dinamismul ridicat și riscurile ce se manifestă pe plan internațional.

Informațiile și analizele publicate de Institutul Național de Statistică, Eurostat, Comisia Națională de Prognoză etc. vor fi prezentate sintetic astfel încât să sprijine politica bugetară a ministerului.

Tabelele standardizate vor fi actualizate săptămânal.

ICCJ – Stabilirea taxelor vamale prin determinarea valorii mărfurilor importante în baza prevederilor art. 3 din Acordul privind aplicarea art. VII al GATT. Condiţii

Legislaţie relevantă:

Codul Vamal al României, art. 57 alin. (1) şi (2) şi art. 58 alin. (1)

Stabilirea noilor valori în vamă în baza art.3 din Acordul privind aplicarea art. VII GATT este eronată în condiţiile în care societatea importatoare a depus documente justificative privind valoarea reală a mărfii importate, documente confirmate de experţi şi care au fost prezentate atât pe

durata controlului cât şi în cadrul consultaţiilor la care obligă Acordul privind aplicarea art. VII al GATT.

Decizia nr. 1444 din 20 martie 2014

Prin sentinţa nr. 263 din 10 septembrie 2012, Curtea de Apel Oradea-Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal admis acţiunea formulată de reclamanta SC MG, în contradictoriu cu pârâţii Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Cluj, Autoritatea Naţională a Vămilor şi Ministerul Finanţelor Publice – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală – Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor, anulând atât Decizia nr. 481/04.11.2010 emisă de Ministerul Finanţelor Publice – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală- Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor, cât şi Decizia pentru regularizarea situaţiei nr. 16.658/27.08.2010 privind obligaţiile suplimentare de plată stabilite de controlul vamal, precum şi Procesul-verbal de control nr. 16.657/27.08.2010, emise de D.R.A.O.V. Cluj; pârâţii au fost obligaţi la plata sumei de 6.684,3 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în favoarea reclamantei, reprezentând onorariu avocat, onorariu expert şi taxe de timbru.

Pentru a hotărî astfel, instanţa a reţinut, în esenţă, că prin Decizia nr.418/04.11.2010 emisă de pârâta Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor a fost respinsă ca neîntemeiată contestaţia formulată de reclamanta SC MG împotriva Deciziei pentru regularizarea situaţiei nr. 16.658/27.08.2010 privind obligaţiile suplimentare stabilite de controlul vamal şi a procesului-verbal de control nr. 16.657/ 27.08.2010, prin care s-au stabilit în sarcina societăţii reclamante, obligaţii suplimentare de plată la bugetul de stat (datorii vamale) în sumă totală de 824.904 lei reprezentând: 11.466 lei taxa vamale; 573 lei – comision vamal; 224.923 lei accize; 92.774 lei – TVA şi 495.168 lei majorări de întârziere aferente.

Cu privire la situaţia de fapt, Curtea de apel a reţinut că,

în perioada 2005 – 2006 SC MG din Oradea a importat pe baza a 95 de declaraţii vamale de import peste 1.400 de arme de vânătoare, tir sportiv şi de autoapărare, muniţie şi accesorii fabricate de producători consacraţi pe piaţa mondială din Rusia, Cehia, Germania, Finlanda şi SUA pentru care în scopul diminuării drepturilor vamale plătite la import, prin intermediul firmei H din Ungaria, armele au fost cumpărate de aceasta firmă şi revândute apoi către SC MG la preţuri mult diminuate (chiar cu 50% faţă de preţul de achiziţie, pentru majoritatea bunurilor accizabile), micşorând astfel valoarea în vamă declarată la import.

S-a mai arătat în considerentele sentinţei atacate că, în urma verificărilor efectuate şi potrivit documentelor primite de la autoritatea vamală maghiară, organele vamale au constatat că firma H din Ungaria a achiziţionat armele şi le-a revândut către SC MG la preţuri mult diminuate faţă de cele de achiziţie, precum şi că 2 dintre proprietarii firmei H din Ungaria, respectiv MZ şi MG sunt în acelaşi timp asociaţi la SC MG deţinând câte 25% din părţile sociale, rezultând că cele două societăţi sunt legate în sensul Acordului privind aplicarea art. VII al GATT 1994, societatea declarând în mod eronat autorităţii vamale, prin înscrierea la rubrica 7.a) din declaraţiile pentru valoarea în vamă, faptul că vânzătorul şi cumpărătorul nu sunt legaţi în sensul art. 15.4 din acord.

Prin urmare, organele de control au considerat neacceptabilă valoarea în vamă declarată pentru armele importate de la firma din Ungaria şi au procedat la determinarea noilor valori în vamă pentru aceste mărfuri, în baza prevederilor art. 3 din Acordul privind aplicarea art. VII al GATT, respectiv preţuri similare cu preţurile importate, obţinute în urma studierii bazei de date proprii a Autorităţii Naţionale a Vămilor, a datelor relevante din surse externe publice şi în urma efectuării de controale vamale la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare, stabilind că SC MG datorează la bugetul de stat diferenţe de taxe vamale în sumă

de 11.466 lei, comision vamal în sumă de 573 lei, accize în sumă de 224.923 lei şi taxa pe valoarea adăugată în sumă de 92.774 lei.

Curtea de apel a reţinut că organele fiscale au constatat că SC MG nu şi-a îndeplinit obligaţia de a declara la import că vânzătorul şi cumpărătorul sunt persoane legate, situaţie în care, prin excepţie, valorile de tranzacţie ale armelor din tranzacţiile dintre cele două firme legate putea fi acceptată de organele vamale numai dacă aceasta ar fi demonstrat că aceste valori sunt apropiate de cele ale altor vânzări de mărfuri identice sau similare către cumpărători nelegaţi, fapt de asemenea neîndeplinit de către societate, în conformitate cu dispoziţiile art.1 lit. f) şi art. 3 lit. a) şi b) din Acordul GATT.

Judecătorul fondului a reţinut că organele de control vamale au stabilit noile valori în vamă în baza prevederilor art. 3 din Acordul GATT, procedând la determinarea valorilor unitare recalculate pentru tipurile de arme importate pentru care valorile în vamă nu au fost acceptate, au recalculat drepturile vamale de import şi au stabilit prin Decizia pentru regularizarea situaţiei privind obligaţiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. 16.658/ 27.08.2010 că SC MG datorează la bugetul de stat diferenţe de taxe vamale în sumă de 11.466 lei, comision vamal în sumă de 573 lei, accize în sumă de 224.923 lei şi taxa pe valoarea adăugată în sumă de 92.774lei.

S-a apreciat că nu poate fi reţinută invocarea de către societatea reclamantă a prescripţiei extinctive, prevăzute de art.91 Cod procedură fiscală, cu privire la recalcularea valorilor în vamă pentru bunurile importate anterior datei de 27 august 2010, data dresării procesului-verbal de control şi a deciziei pentru regularizarea situaţiei, deoarece, după cum, în mod corect s-a menţionat în decizia de soluţionare a contestaţiei administrative, termenul de prescripţie este suspendat de la data începerii primei inspecţii fiscale,

inclusiv pe perioada până la refacerea controlului, fiind aplicabile prevederile art.100 alin.1 şi 2 din Legea nr.85/2006 privind Codul vamal al României, coroborate cu prevederile art.90 alin.2, devenit art.92 alin.2 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Curtea de apel a constatat că, având în vedere două expertize tehnice, întocmite de către experţii AV (expert evaluator) şi ML (expert arme), care au concluzionat că armele achiziţionate de SC MG de la furnizorul H din Ungaria, în perioada 2005 – 2006, nu diferă semnificativ faţă de valorile de piaţă, valoarea declarată în vamă la momentul importurilor, a fost foarte apropiată de valoarea de tranzacţie corespunzătoare, către cumpărători nelegaţi, de mărfuri identice sau similare, respectiv cu valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare.

Prin urmare, instanţa a apreciat că societatea reclamantă a depus documente justificative privind valoarea reală a armelor, confirmate prin expertiza de specialitate efectuată, fiind greşită stabilirea de către organul vamal a noilor valori în vamă, în baza prevederilor art.3 din Acordul GATT, adică pe baza-preţurilor de referinţă obţinute în urma studierii bazei de date proprii a ANV, a datelor relevante din surse externe publice, precum şi a datelor obţinute din efectuarea de controale la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare, prelucrate sau centralizate într-un dosar al preţurilor, sinteza acestora pentru mărfurile importate fiind cuprinsă în anexa nr.4, celelalte afirmaţii privind agenţii economici fiind confidenţiale potrivit art.41 alin.2 din Legea nr.86/2004 privind Codul Vamal al României.

A mai reţinut instanţa că determinarea valorilor în vamă, prin actele administrative contestate este îndoielnică, în condiţiile în care la un interval de numai 3 luni, aceasta s-a diminuat de la suma de 1.114.972 lei, la suma de 824.905 lei (prin luarea în considerare, la reverificare a chitanţei vamale nr. 142864 din 11 octombrie 2006 la determinarea

preţurilor pentru un număr de 197 arme din cele importate).

De asemenea, pe durata reluării controlului, în cadrul consultărilor, societatea reclamantă a prezentat ca şi dovezi suplimentare: răspunsul IGP – Direcţia Arme Explozivi si Substanţe Periculoase nr. 295488/SA/MR/28.08.07.2010, care comunica preţurile la arme identice sau similare, în perioada litigioasă chitanţa nr. 677682/11.10.2006 obţinută de la persoana fizica EL, chitanţa 191/A/23.12.2006 obţinută de la persoana fizica TA, pliantul de la F International, nici una nefiind luată în considerare.

Pe de altă parte, deşi reclamanta s-a adresat organului vamal cu solicitarea de a-i pune la dispoziţie baza de date proprii a ANV, a datelor relevante din surse externe publice, precum şi cele obţinute în urma efectuării de controale vamale la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare, în perioada 2005 – 2006, fără a aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum şi principiului concurenţei loiale, societatea reclamantă a fost refuzată prin răspunsul nr. 14651 din 6 august 2010, fiind încălcată obligaţia instituită prin Acordul GATT, respectiv atunci când valoarea în vamă nu poate fi determinată pe baza valorii tranzacţionale, autoritatea vamală şi importatorul trebuie să se consulte prin schimbul de informaţii pentru a găsi baza valorilor prin aplicarea dispoziţiilor art.2 şi 3.

În fine s-a observat că că organul vamal a ignorat principiile generale din Acordul GATT, care obligă la găsirea unui sistem echitabil, uniform şi neutru, de evaluare în vamă a mărfurilor care exclude utilizarea în vamă a unor valori arbitrare sau fictive, care recunoaşte că baza evaluării în vamă ar trebui să fie, pe cât posibil, valoarea de tranzacţie, respectiv că valoarea în vamă ar trebui să fie stabilită după criterii simple şi echitabile, compatibile cu practica comercială şi că procedurile de evaluare ar trebui să fie de aplicare generală, fără distincţie între sursele de aprovizionare.

Împotriva sentinţei pronunţată de Curtea de Apel Oradea, au declarat recurs Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor(în prezent *Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice Cluj Napoca)* în nume propriu şi pentru Agenţia Naţională de Administrarea Fiscală precum şi Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Cluj (preluată de *Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice Cluj Napoca)* în nume propriu şi pentru Autoritatea Naţională a Vămilor (preluată de Agenţia Naţională de Administrarea Fiscală), criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin cererea de recurs formulată de pârâta Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor, în nume propriu şi în reprezentarea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală , întemeiată în drept pe dispoziţiile art. 304^1 Cod procedură civilă, a fost criticată soluţia primei instanţe atât pe fondul pricinii cât şi pe aspectul obligării sale la plata cheltuielilor de judecată.

După expunerea rezumativă a situaţiei de fapt, recurenta a arătat că pentru soluţionarea cauzei sunt relevante prevederile art. 77 (1) şi (2) din Legea nr. 141/1997, menţinute prin dispoziţiile art. 57(1) şi (2) şi art. 58(1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, coroborate cu prevederile art. 1 din Acordul GATT, în raport de care valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacţie, adică preţul efectiv plătit sau de plătit, la care se adaugă elementele de cheltuieli suportate de cumpărător efectuate pe parcurs extern şi care nu au fost incluse în valoarea în vamă, pe bază de documente, declarată de importator printr-o declaraţie pentru valoarea în vamă care se depune împreună cu declaraţia de import, aceasta fiind regula generală care se aplică dacă vânzătorul şi cumpărătorul nu sunt persoane legate în sensul prevederilor Acordului, condiţie neîndeplinită în cazul de faţă de către contestatoare.

Faţă de regula de bază aşa cum a fost definită, SC MG nu şi-a îndeplinit obligaţia de a declara la import că vânzătorul şi cumpărătorul sunt persoane legate, situaţie în care, prin excepţie, valorile de tranzacţie ale armelor din tranzacţiile dintre cele două firme legate putea fi acceptată de organele vamale numai dacă acestea ar fi demonstrat că aceste valori sunt apropiate de cele ale altor vânzări de mărfuri identice sau similare către cumpărătorii nelegaţi, fapt de asemenea neîndeplinit de către societate, în conformitate cu dispoziţiile art.1 lit.f) şi art. 3 lit.a) şi b) din Acordul GATT. Ca atare, organele de control vamal au stabilit noile valori în vamă în baza prevederilor art. 3 din GATT şi au stabilit prin Decizia pentru regularizarea situaţiei privind obligaţiile suplimentare nr. 16.658/27 august 2010 că intimata-reclamantă datorează la bugetul de stat diferenţe de taxe vamale,comision vamal, accize şi TVA.

În legătură cu afirmaţiile contestatoarei privind anexele la procesul verbal atacat s-a precizat că de fapt anexa 4 este tabelul centralizator al preţurilor de referinţă, după cum reiese din procesul verbal, fiind o sinteză a dosarului preţurilor de tranzacţie format de organele vamale din documentele comerciale privind importuri derulate de alţi agenţi economici, astfel că este normal să cuprindă şi alte tipuri de arme decât cele importate, dar şi arme identice sau similare, faţă de anexa 5 care cuprinde tipurile de arme importate a căror valoare în vamă nu a fost acceptată datorită preţurilor de cumpărare diminuate de furnizorul maghiar (anexa 2) şi nu toate armele importate.

S-a reiterat că excepţia prescripţiei extinctive invocată de reclamantă nu este întemeiată, aşa cum s-a argumentat în drept şi în faţa primei instanţe.

Referitor la modalitatea în care diferite tipuri de arme de tir sportiv sau de vânătoare, pistoale cu gaze sau cu bile, au fost comparate între ele sau între categorii, organele de control au prezentat în detaliu caracteristicile

acestora în anexe şi chiar dacă aceste caracteristici nu sunt aceleaşi în toate privinţele, situaţie în care armele ar fi fost identice, le consideră produse similare, regăsindu-se şi pe pagina de internet a contestatoarei încadrate la acelaşi secţiuni cu cele în care au fost cuprinse de organele vamale.

S-a mai arătat că pe toată durata verificărilor efectuate contestatoarea a avut posibilitatea de a furniza documente sau orice alte date şi informaţii în vederea stabilirii valorilor în vamă, ca dovadă că la reverificare a fost luată în considerare chitanţa vamală nr. 142864/11 octombrie 2006.

În privinţa majorărilor de întârziere în sumă totală de 495.904 lei aferente taxelor vamale, comisionului vamal, accizelor şi TVA, recurenta a arătat că acestea rămân de plată în sarcina intimatei potrivit principiului de drept „accesorium sequitur principale”, în raport de debitul principal şi că ele au fost calculate conform art. 115(1) şi 116 (1) – devenite art. 119(1) şi 120(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi ale Legii nr. 210/2005.

S-a apreciat totodată că în mod greşit prima instanţă a obligat Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bihor la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă, aceste cheltuieli nefiind justificate.

Recurentele Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Cluj şi Autoritatea Naţională a Vămilor au apreciat, la rândul lor, că se impune modificarea sentinţei pronunţate de Curtea de Apel Oradea în sensul respingerii în tot a acţiunii formulate de SC MG şi a exonerării autorităţii vamale de la obligaţia suportării cheltuielilor de judecată, arătând, în esenţă, că hotărârea instanţei de fond nu cuprinde motivele de fapt şi de drept care i-au format convingerea şi de asemenea nu cuprinde nici

motivele pentru care au fost înlăturate apărările în fapt şi în drept formulate de aceste autorităţi. Totodată, concluziile celor două rapoarte de expertiză efectuate în cauză au fost însuşite de către instanţă, fără a mai fi cenzurate.

În dezvoltarea motivelor de recurs s-a arătat că organele de control au considerat neacceptabilă valoarea în vamă declarată pentru armele importate de la firma din Ungaria şi au procedat la determinarea noilor valori în vamă pentru aceste mărfuri în conformitate cu art. 3 din Acordul privind aplicarea art. VII al GATT, respectiv preţuri similare pentru produsele importate, obţinute în urma studierii bazei de date proprii a ANV, a datelor relevante din surse externe publice şi în urma efectuării de controale vamale la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare. În îndeplinirea obiectivului de a se găsi valori în vamă rezonabile pentru mărfuri identice sau similare cu cele supuse controlului s-a solicitat societăţii intimate, pe toată durata controlului, să furnizeze toate dovezile suplimentare, documente/informaţii, însă răspunsul acesteia nu a fost concludent, fiind depuse adresa nr. 295488/SA/MR/28 iulie 2010 a IGP Bucureşti (care conţine date mult prea generale), chitanţa vamală nr.677682/11 octombrie 2006 (pe care echipa de control a luat-o în considerare la determinarea preţurilor la un număr de 197 de arme dintre cele circa 1500 importate), chitanţa vamală nr. 142891/23 decembrie 2006 (care se referă la un tip de armă diferit, nefiind luată în considerare), un pliant de la F (nerelevant pentru că nu este vorba de un furnizor de arme dintre cele supuse verificării).

La stabilirea noilor valori în vamă autoritatea vamală a avut în vedere art. 57 şi 58 din Legea nr. 86/2006, art. 1 lit.f) şi art. 3 lit.a) şi b) din Acordul GATT.

Referitor la probatoriul administrat în cauză, respectiv expertizele tehnice şi alte facturi, chitanţe depuse de

reclamantă, recurenta a apreciat că s-a urmărit de către reclamantă a proba că, în realitate, valoare de tranzacţie între aceasta şi societatea H din Ungaria s-ar încadra în prevederile art. 1 lit.f) pct.i) din Acordul GATT, însă acestea nu-şi găsesc aplicaţia în cauză deoarece facturile/chitanţele în discuţie sunt emise după aderarea României la Uniunea Europeană, moment de la care nu se mai poate vorbi de importuri/exporturi , ci de achiziţii intracomunitare.

De altfel, subliniază recurentele, prin modul în care au fost formulate şi încuviinţate obiectivele expertizelor, este discutabilă obiectivitatea concluziilor experţilor care nu exprimă o opinie proprie ci se limitează la a analiza strict probele indicate de contestatoare.

Recurentele insistă în afirmaţia că valoarea de tranzacţie stabilită între societatea intimată şi societatea H din Ungaria este mult diminuată faţă de valoarea de tranzacţie stabilită între acesta din urmă şi furnizorii proprii pentru aceeaşi marfă, încălcând astfel orice principiu economic şi chiar şi raţiunea de a fi a oricărui comerciant – generare de profit.

Este evident că valoarea de tranzacţie a fost direct influenţată de legătura între cele două societăţi în vederea subevaluării bunurilor pentru care legislaţia naţională stabileşte un nivel ridicat al impozitelor şi taxelor (ex. armele de vânătoare- nivelul accizei 100%).

Dispoziţiile art. 57 din Legea nr. 86/2006 arată în mod expres ce cheltuieli de iau în considerare alături de valoarea de tranzacţie pentru stabilirea valorii în vamă (cheltuieli generate de transport, încărcare/descărcare şi asigurarea pe parcurs extern).

Ca urmare a determinării valorilor unitare recalculate pentru tipurile de arme importate pentru care valorile în

vamă nu au fost acceptate, s-au recalculat drepturile vamale de import şi s-a stabilit că intimata-reclamantă datorează la bugetul de stat diferenţe de taxe vamale, comision vamal, accize şi TVA.

Întrucât obligaţiile de plată sunt datorate de la data naşterii datoriei vamale, respectiv de la data de înregistrare a declaraţiilor de punere în liberă circulaţie a mărfurilor, s-au calculat şi accesoriile aferente în temeiul art. 119(1) şi art. 120(1) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, al Legii nr. 210/2005 şi art. 590 lit.b) din HG nr.707/2006 privind aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului Vamal al României.

În privinţa cheltuielilor de judecată s-a arătat, pe de o parte că faţă de cele expuse nu sunt justificate câtă vreme nu s-a răsturnat prezumţia de legalitate a actelor administrative atacate, iar pe de altă parte că acestea sunt disproporţionat de mari comparativ cu complexitatea cauzei.

Examinând cauza prin perspectiva obiectului ei, a normelor legale aplicabile, a probatoriului administrat,*Înalta Curte reţine că sunt neîntemeiate criticile formulate de autorităţile recurente, astfel că va respinge recursurile*, pentru cele ce vor fi punctate în continuare.

Reclamanta SC MG s-a adresat instanţei de contencios administrativ şi fiscal a Curţii de Apel Oradea pentru anularea Deciziei nr. 481/4noiembrie 2010 a DGFP Bihor prin care s-a respins contestaţia administrativă împotriva Deciziei pentru regularizarea situaţiei nr. 16658/27 august 2010 privind obligaţiile suplimentare stabilite de controlul vamal şi a Procesului verbal de control nr.16657/27 august 2010, contestând obligaţiile suplimentare de plată –datorii vamale în cuantum total de 824.904 lei, din care taxe vamale -11.466 lei, comision vamal -573 lei, accize -294.923 lei, TVA-92.774 lei şi majorări de întârziere aferente.

Starea de fapt generatoare a prezentului litigiu nu a fost obiectul vreunei controverse, fiind redată în detaliu în considerentele sentinţei recurate, astfel că nu va mai fi reluată, fiind însă necesar a se arăta că organele de control vamal au considerat neacceptabilă valoarea în vamă declarată pentru armele importate de la firma H Ungaria, procedându-se în consecinţă la determinarea noilor valori în vamă pentru aceste mărfuri prin aplicarea art. 3 din Acordul pentru aplicarea art. VII GATT 1994, mai exact pe baza preţurilor de referinţă obţinute din studiul bazei de date proprii a ANV, a datelor relevante din surse externe publice (prelucrate şi actualizate în Anexa 4 la procesul verbal de control contestat), precum şi a datelor obţinute din controalele efectuate la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare (date confidenţiale conform art. 41 alin.2 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României). Ca urmare a determinării valorilor unitare recalculate pentru tipurile de arme importate pentru care valorile în vamă nu au fost acceptate s-au recalculat drepturile vamale de import, stabilindu-se obligaţiile suplimentare ale reclamantei către bugetul statului prin Decizia pentru regularizarea situaţiei nr. 16.658/27 august 2010. Determinarea noilor valori în vamă a fost justificată de autorităţile pârâte prin faptul că revânzarea de către firma din Ungaria către societatea reclamantă s-a făcut la preţuri mult diminuate faţă de cele la care au fost achiziţionate, precum şi prin faptul că SC MG nu şi-a respectat obligaţia de a declara că vânzătorul şi cumpărătorul sunt persoane legate în sensul art. 15.4 din Acordul privind aplicarea art. VII al GATT, rezultând clar că cele două societăţi sunt legate întrucât 2 dintre proprietarii firmei H Ungaria sunt şi asociaţi la SC MG, deţinând câte 25% din părţile sociale.

În evaluarea acţiunii în anulare cu care a fost învestită, prima instanţă a înlăturat, în mod corect, ca neîntemeiată excepţia prescripţiei extinctive cu privire la

recalcularea valorilor în vamă pentru bunurile importate anterior datei de 27 august 2010 când a fost încheiat procesul verbal de control şi s-a emis decizie pentru regularizarea situaţiei, reţinându-se incidenţa art. 100 (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 privind Codul Vamal al României coroborat cu art. 90(2), devenit art. 92(2) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în condiţiile în care termenul de prescripţie este suspendat de la data începerii primei inspecţii fiscale, inclusiv pe perioada până la refacerea controlului.

În acest context, critica recurentelor DGFP Bihor şi ANAF pe acest aspect al prescripţiei nu mai are obiect.

În analiza aspectelor de fond se reţine că instanţa fondului a pronunţat o soluţie judicioasă, prin raportare la probele administrate şi anume la înscrisurile depuse la dosar şi la concluziile rapoartelor întocmite de expertul evaluator bunuri mobile şi de expertul armurier, precum şi la prevederile Acordului privind aplicarea art. VII GATT, concluzionând, motivat, că în mod greşit organele de control vamal au uzat de prevederile art. 3 din Acordul menţionat pentru determinarea noilor valori în vamă şi pe cale de consecinţă la recalcularea drepturilor vamale de import şi la stabilirea de obligaţii fiscale suplimentare în sarcina SC MG.

Într-adevăr, faptul că vânzătorul şi cumpărătorul sunt persoane *legate* în sensul Acordului privind aplicarea art. VII GATT nu constituie prin el însuşi un motiv pentru recalcularea drepturilor vamale, dispoziţiile legale la care fac trimitere recurentele-pârâte, respectiv art. 77(1) şi (2) din Legea nr. 141/1997, menţinute prin art. 57(1) şi (2) şi art. 58(1) din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal, statuând că valoarea în vamă a mărfurilor este valoarea de tranzacţie.

Judecătorul fondului a apelat la dispoziţiile art. 201(1) Cod procedură civilă, solicitând în cauză, la cererea

reclamantei, părerea unor specialişti având în vedere specificitatea litigiului, iar concluziile celor doi experţi au fost împărtăşite cu o argumentare pertinentă, astfel că nu pot fi primite afirmaţiile recurentelor privind lipsa de obiectivitate a experţilor şi, în final, a instanţei de judecată.

Ambii experţi desemnaţi în cauză au stabilit, pe baza înscrisurilor din dosar, a tabelului centralizator depus de Regionala Vamală Cluj, că preţurile armelor achiziţionate de SC MG de la furnizorul din Ungaria, în perioada 2005-2006, nu diferă semnificativ faţă de valorile de piaţă, fiind sesizate doar mici abateri faţă de preţurile statistice, nesemnificative. În aceste condiţii, s-a reţinut că valoarea declarată în vamă la momentul importurilor a fost foarte apropiată de valoarea de tranzacţie corespunzătoare, către cumpărătorii nelegaţi, de mărfuri identice sau similare, respectiv cu valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare.

Stabilirea noilor valori în vamă în baza art.3 din Acordul privind aplicarea art. VII GATT este eronată în condiţiile în care societatea reclamantă a depus documente justificative privind valoarea reală a armelor, documente confirmate de experţi, şi care au fost prezentate atât pe durata controlului cât şi în cadrul consultaţiilor la care obligă Acordul privind aplicarea art. VII GATT, între acestea şi adresa –răspuns nr. 295488/SA/MR/2010 prin care Inspectoratul General al Poliţiei Române –Direcţia de Arme, Explozivi şi Substanţe Periculoase comunică preţurile la arme identice sau similare, în perioada 2005-2006.

Nu în ultimul rând, în mod just s-a mai subliniat că organul vamal a nesocotit obligaţia instituită prin Acordul privind aplicarea art. VII GATT ca, atunci când valoarea în vamă nu poate fi determinată pe baza valorii de tranzacţie, autoritatea vamală şi importatorul să se consulte printr-un schimb de informaţii pentru a găsi baza valorilor prin

aplicarea art. 2 şi 3 din Acord, câtă vreme nu s-a dat curs solicitării societăţii reclamante de a-i fi pusă la dispoziţie baza de date proprii a ANV, a datelor relevante din surse externe publice, precum şi a celor obţinute în urma unor controale vamale la alte societăţi care au importat mărfuri identice sau similare, în perioada 2005-2006, fără a aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, aşa cum rezultă din refuzul explicit nr. 14651/6 august 2010.

S-a constatat, aşadar, că dezlegarea dată de Curtea de Apel Oradea –Secţia a II-a civilă, contencios administrativ şi fiscal este corectă şi legală şi că nu există motive pentru reformarea sentinţei.

ICCJ – Consilier judeţean asociat la o societate comercială cu capital privat

Legislaţie relevantă:

- Legea nr. 161/2003, art. 90 alin. (1)

Potrivit art. 90 alin.(1) din Legea nr. 161/2003, consilierii judeţeni care au calitatea de asociaţi la societăţile comerciale cu capital privat nu pot încheia contracte de prestări servicii cu instituţiile aflate în subordinea sau autoritatea consiliului judeţean, încălcarea acestor dispoziţii atrăgând, în condiţiile art.92 alin.(1) din aceeaşi lege,încetarea de drept a mandatului la data încheierii contractului.

Ipoteza legală avută în vedere de legiuitor ca fiind generatoarea stării de incompatibilitate în reglementarea art. 90 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 presupune cu necesitate deţinerea de către persoana vizată a calităţii de consilier judeţean la momentul încheierii contractului, această concluzie excluzând, prin urmare, de la aplicare, aceste dispoziţii, situaţia în care contractul a fost încheiat anterior momentului începerii mandatului de consilier judeţean, pentru protejarea imparţialităţii şi transparenţei deciziei administrative în acest ultim caz, Legea nr.161/2003 legiferând alte soluţii juridice de natură a determina sancţionarea încălcărilor legii, cum este, spre exemplu, conflictul de interese.

Decizia 1500 din 21 martie 2014

Prin cererea înregistrată sub nr.821/42/2012 din data de 9.10.2012 la Curtea de Apel Ploieşti, reclamantul PJ a solicitat anularea Raportului de evaluare nr.0957/G/II/2012 întocmit de Agenţia Naţională de Integritate la data de 20.09.2012.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că este eronata constatarea încălcărilor regimului juridic al incompatibilităţilor si regimului juridic al conflictelor de interese.

Privitor la regimul juridic al incompatibilităţii, a arătat reclamantul dispoziţiile art.90 alin.1, art.91 alin.1 din Legea nr.161/ 2003, din care rezultă, coroborând condiţiile impuse prin cele doua texte normative că este prohibita încheierea contractelor menţionate în art.90 cu instituţiile/ regiile/ societăţile indicate numai după validarea mandatului de ales local (art.91 alin.1).

S-a susţinut că din raportul de evaluare întocmit de pârâtă rezultă că validarea mandatului său de consilier judeţean a avut loc la 17.07.2008, iar contractul s-a încheiat la

19.06.2008, anterior validării mandatului.

A precizat reclamantul că art.90 alin.1 din Legea nr.161/2003 interzice expres doar încheierea contractelor, nu şi executarea obligaţiilor asumate prin acestea; în cazul său, contractul a fost încheiat înainte de validarea mandatului şi doar executat ulterior, ceea ce nu este interzis prin norma menţionată.

Privitor la regimul juridic al conflictelor de interese, a arătat reclamantul că acesta este dedus din interpretarea art.46 din Legea nr.215/2001 raportat la art.75 si art.77 din Legea nr.363/2004. Art.46 alin.1 – în vigoare la data apariţiei pretinsului conflict de interese, se referă la "consilierul local, care fie personal, fie prin soţ/ soţie/ afini sau rude până la gradul al patrulea, are un interes patrimonial în problema supusă dezbaterilor consiliului local", evident norma legală nu-i este aplicabilă, având după 17.07.2008 calitatea de consilier judeţean; şi varianta citată în Raport la pag.7 prin care sintagma "consilierul local" este substituită cu "alesul local" se referă tot la membrii consiliilor locale, art.46 făcând parte din Capitolul II „Consiliile locale – Secţiunea 3 – Funcţionarea consiliului local".

1.2. Întâmpinarea formulată în cauză

Pârâta Agenţia Naţională de Integritate a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

Pe fondul Raportului de evaluare nr.40957/G/II/ 20.09.2012 privind existenta stării de incompatibilitate, pârâta a arătat că din analiza documentelor şi a informaţiilor solicitate şi primite în scopul desfăşurării activităţii de evaluare, a rezultat că mandatul de consilier judeţean a fost validat la data de 17.07.2008, prin Hotărârea Consiliului Judeţean nr. 73/17.07.2008.

Potrivit informaţiilor primite de la Oficiul Naţional al Registrului Comerţului, reclamantul a fost identificat ca deţinând calitatea de asociat la S.C. BM SRL, J15/814/2006 .

Consiliul Judeţean Dâmboviţa a transmis că, în perioada 2008 – 2009, a achitat către S.C. BM SRL prin Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului, suma de 9300 lei reprezentând contravaloarea unor produse şi servicii, conform Contractului de prestări servicii nr. 11780/09.06.2008, prelungit prin actul adiţional nr. 161/08.12.2008. Astfel, s-au depus un număr de 15 facturi fiscale, însumând 9300 lei, emise de S.C. BM SRL către Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa, reprezentând contravaloarea serviciilor clinice şi medicina muncii, facturi achitate prin ordine de plată.

Raportul nu menţionează către ce capitol bugetar s-au direcţionat sumele prin care a fost suplimentat bugetul D.G.S.S.P.C. prin cele două H.C.J., fiind cunoscut că disciplina financiară impune utilizarea sumelor bugetare pe capitole bugetare distincte; trebuia să se probeze că sumele alocate prin cele două H.C.J. erau destinate plaţii către furnizorul de servicii S.C. BM SRL şi că aceasta destinaţie era evidentă din Proiectul de hotărâre supus aprobării şi din raportul compartimentului de specialitate ce fundamenta Proiectul de hotărâre.

A mai precizat că potrivit prevederilor art.91 alin.1 teza I starea de incompatibilitate intervine numai după validarea mandatului şi conform dispoziţiilor art.92 alin 2 din Legea nr.161/ 2003 “Consilierii locali şi consilierii judeţeni care au contracte încheiate cu încălcarea art.90 au obligaţia ca, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, să renunţe la contractile încheiate”, astfel încât reclamantul avea obligaţia legală ca după validarea în funcţia de consilier judeţean să se supună regimului juridic al incompatibilităţilor impuse acestei funcţii si să renunţe la contractele de prestări servicii încheiate cu nerespectarea

prevederilor art.90 din Legea nr.161/2003.

Este adevărat că societatea în care reclamantul are calitatea de asociat a încheiat contractual de prestări servicii clinice şi de medicină a muncii nr.11782/ 09.06.2008, anterior numirii în funcţia de consilier judeţean, însă potrivit art.92 din Legea nr.161/2003 reclamantul avea obligaţia să se supună regimului juridic al incompatibilităţilor impuse funcţiei de consilier judeţean şi să renunţe la contractele de prestări servicii încheiate cu nerespectarea prevederilor art.90 din Legea nr.161/2003. Mai mult decât atât, reclamantul nu a denunţat contractul şi a ales să îl prelungească printr-un act adiţional, nr.161/ 08.12.2008. prelungind astfel şi starea de incompatibilitate în care acesta s-a aflat.

Pe fondul Raportului de evaluare nr.40957/G/II/ 20.09.2012 privind existenta conflictului de interese, pârâta a arătat faptul că reclamantul deţine calitatea de asociat la S.C. BM SRL, societate care a încheiat cu Consiliul Judeţean Dâmboviţa prin Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului contractul de prestări servicii nr.11780/ 09.06.2008, prelungit prin actul adiţional nr.161/ 08.12.2008.

Reclamantul, în calitate de consilier judeţean în cadrul Consiliului Judeţean Dâmboviţa, a încălcat regimul juridic al conflictelor de interese, întrucât a participat ia deliberarea şi adoptarea, votând “pentru”, a Hotărârilor Consiliului Judeţean nr.136/ 14.11.2008 privind rectificarea bugetului propriu al judeţului pe anul 2008 şi nr.144/ 09.12.2008 privind rectificarea bugetului propriu al judeţului pe anul 2008, prin care s-au realizat, indirect, foloase materiale pentru sine, contrar dispoziţiilor art. 46 din Legea administraţiei publice locale nr.215/2001; Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa este instituţie în subordinea Consiliului Judeţean Dâmboviţa şi a funcţionat în anul 2008, în baza bugetului alocat prin Hotărârile Consiliului Judeţean Dâmboviţa.

Prin Sentinţa nr.13/ 21.01.2013 Curtea de Apel Ploieşti a admis acţiunea formulată de reclamantul PJ în contradictoriu cu pârâta Agenţia Naţională de Integritate şi a anulat Raportul de evaluare nr.409597/G/11/ 20.09.2012 încheiat de pârâtă. Totodată, s-a luat act că reclamanta a solicitat cheltuielile de judecată pe cale separată.

Pentru a pronunţa această sentinţă prima instanţă a reţinut că starea de incompatibilitate intervine numai după validarea mandatului, potrivit art.91 alin.1, iar Contractul de prestări servicii nr.11780/ 9.06.2008 a fost încheiat anterior validării mandatului de consilier judeţean, nu a existat o stare de incompatibilitate.

În ceea ce priveşte conflictul de interese, prima instanţă a apreciat că reclamantul nu s-a aflat în conflict de interese, din înscrisurile depuse la dosar rezultă că bugetul iniţial al Direcţiei Generale de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa pentru anul 2008 a prevăzut la capitolul 68.02 cod 20.14 suma de 43 mii lei, această sumă a fost suplimentată prin Hotărârile Consiliului Judeţean Dâmboviţa nr.136/ 14.11.2008 şi nr.144/ 09.12.2008, ajungând la 63 mii lei, însă suma pentru care a fost suplimentat bugetul prin Hotărârile Consiliului Judeţean, la a căror adoptare a participat reclamantul, nu a fost folosită la finanţarea contractului nr.11780/ 9.06.2008, împrejurare faţă de care în mod neîntemeiat şi nelegal s-a constatat de către pârâtă încălcarea dispoziţiilor art.46 din Legea nr.215/2001, art.75 şi art.77 din Legea nr.393/2004.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâta Agenţia Naţională de Integritate.

În motivele de recurs s-a susţinut că reclamantul s-a aflat în stare de incompatibilitate, întrucât avea încheiat cu Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa, instituţie aflată în subordinea Consiliului Judeţean Dâmboviţa, Contractul de prestări servicii nr.11780/

09.06.2008, iar ulterior, la 17.07.2008, a fost validat în calitate de consilier judeţean, astfel că avea obligaţia de a renunţa la contractul încheiat.

A arătat recurenta că, prin faptul că intimatul nu a renunţat la contractul încheiat, care producea efecte şi după validarea mandatului, acesta s-a aflat în stare de incompatibilitate.

Recurenta a considerat că instanţa de fond a interpretat greşit existenţa actului adiţional, întrucât contractul s-a încheiat pentru perioada iunie – decembrie 2008, însă acesta s-a derulat şi ulterior, până la eliberarea în totalitate a avizelor medicale.

În ceea ce priveşte conflictul de interese, s-a menţionat că reclamantul a participat la adoptarea Hotărârilor nr.136/ 14.11.2008 şi nr.144/ 09.11.2008 privind rectificarea bugetului propriu al judeţului pentru anul 2008, obţinând astfel indirect foloase materiale.

S-a menţionat că astfel au fost nesocotite prevederile art.46 din Legea nr.215/2001 şi art.77 din Legea nr.393/2004.

Înalta Curte, examinând motivele de recurs, sentinţa primei instanţe, notele scrise depuse de intimat, legislaţia aplicabilă, constată că recursul este nefondat potrivit considerentelor ce se vor expune în continuare.

Prin raportul de evaluare întocmit de Agenţia Naţională de Integritate la data de 20.09.2012, s-a concluzionat că reclamantul PJ, consilier judeţean în cadrul Consiliului Judeţean Dâmboviţa, a încălcat regimul juridic al incompatibilităților, în sensul că societatea BM la care era asociat, a încheiat contractul de prestări servicii nr.1178/ 9.06.2008, prelungit prin actul adiţional nr.161/ 8.12.2008, cu Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa.

Prin acelaşi raport s-a reţinut că PJa nesocotit şi regimul

conflictului de interese, întrucât a participat la adoptarea hotărârilor consiliului judeţean prin care s-a suplimentat bugetul D.G.A.S.P.C. Dâmboviţa.

Înalta Curte arată că obiectul analizei judiciare din prezenta cauză îl constituie legalitatea raportului de evaluare întocmit de Agenţia Naţională de Integritate, sub aspectul stării de incompatibilitate şi al conflictului de interese.

Prima instanţă a reţinut în mod just că reclamantul nu s-a aflat în stare de incompatibilitate, argumentele aduse fiind întemeiate pe normele legale aplicabile stării de fapt existente în cauză.

Firma S.C. BM, în cadrul căreia intimatul avea calitatea de asociat, a încheiat cu Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Dâmboviţa contractul de prestări servicii nr.11780/ 9.06.2008 în vederea executării de servicii medicale de medicina muncii, pentru perioada iunie – decembrie 2008, invitaţia de participare la procedura de achiziţie fiind transmisă la 23 mai 2008.

Mandatul de consilier judeţean al reclamantului-intimat a fost validat prin Hotărârea nr.73/ 17.07.2008. Potrivit art.90 alin.1 din Legea nr.161/2003, consilierii judeţeni care au calitatea de asociaţi la societăţile comerciale cu capital privat nu pot încheia contracte de prestări servicii cu instituţiile aflate în subordinea sau autoritatea consiliului judeţean.

Sancţiunea pentru încheierea unui contract în condiţiile art.90 din Legea nr.161/2003 este reglementată de art.92 alin.1 din aceeaşi lege, în sensul că încheierea contractului de către un consilier judeţean atrage*încetarea de drept a mandatului la data încheierii contractului*.

Din interpretarea acestui text de lege rezultă că unui consilier judeţean îi încetează calitatea de consilier la data încheierii contractului, aceasta însemnând că persoana

respectivă se află în exercitarea mandatului, pentru că un mandat nu poate înceta înainte de a fi obţinut.

Încheierea unui contract în timpul mandatului este de natură a atrage încetarea de drept a mandatului, pentru că atunci intervine starea de incompatibilitate.

În ceea ce priveşte contractele încheiate anterior începerii mandatului, acestea nu pot conduce la starea de incompatibilitate, pentru că legiuitorul se referă la *încălcarea dispoziţiilor art.90*, ceea ce înseamnă o acţiune care se desfăşoară în timpul exercitării mandatului, corespunzătoare scopului Legii-cadru nr.161/2003 şi Legilor nr.215/ 2001 şi nr.393/2004, care reglementează administraţia publică locală şi statutul aleşilor locali.

Trebuie precizat că scopul instituirii incompatibilităţilor este acela de a evita obţinerea unor avantaje care ar putea conduce la apariţia unui conflict de interese, dispoziţiile legale fiind circumscrise scopului legii, acela de a se asigura imparţialitatea, transparenţa deciziei administrative şi preponderenţa, chiar supremaţia interesului public.

Or, în situaţia unui contract încheiat anterior obţinerii mandatului de consilier judeţean nu poate fi pusă în discuţie încălcarea principiilor exercitării funcţiilor şi demnităţilor publice, pentru că la data încheierii contractului, persoana nu îndeplinea o funcţie a cărei exercitare ar fi împiedicat obţinerea contractului.

Pentru situaţia în care după încheierea unui contract între o persoană care ulterior a devenit consilier judeţean, apar elemente ce ar putea conduce la încălcarea imparţialităţii, a transparenţei deciziei administrative, prin Legea nr.161/2003 au fost legiferate alte soluţii juridice de natură a determina sancţionarea încălcărilor legii, cum este, spre exemplu, conflictul de interese.

Înalta Curte apreciază că ipoteza reglementată de art.90

alin.2 din Legea nr.161/2003, text invocat, de asemenea, pentru argumentarea stării de incompatibilitate, nu are legătură cu situaţia de fapt reţinută de A.N.I. în cauza prezentă.

Textul art.92 alin.(2) se referă la încetarea contractelor încheiate de consilierii judeţeni în condiţiile art.90 din Legea nr.161/ 2003, adică a acelor contracte încheiate de societăţile comerciale la care un *consilier judeţean*are calitatea de asociat *până la data intrării în vigoare a legii*.

Din interpretarea textului, prin metoda gramaticală, sistematică şi logică, se concluzionează că legiuitorul a avut în vedere în cadrul acestei teze normative, situaţia în care la data intrării în vigoare a Legii nr.161/2003, un consilier judeţean aflat în această funcţie încheiase un contract cu o instituţie(…) aflată în subordinea consilierului juridic.

Această normă a avut caracter tranzitoriu, pentru că ipoteza normei se referă la contracte încheiate în timpul mandatului de consilier juridic, anterior intrării în vigoare a legii, dispoziţia priveşte încălcarea interdicţiilor cuprinse în art.90 şi obligaţia de a renunţa la contract, sancţiunea incompatibilităţii şi a conflictului de interese urmând a fi dedusă din ansamblul reglementării, adică relativ determinată.

Structura normei de drept demonstrează că art.90 alin.2 nu se referă la contracte încheiate *anterior* intrării în mandatul de consilier, pentru că textul foloseşte sintagma „consilierii judeţeni care au contracte încheiate”, ceea ce implică în mod necesar existenţa calităţii de consilier la data încheierii contractului.

În ceea ce priveşte susţinerea Agenţiei Naţionale de Integritate, privind încheierea unui act adiţional la contract, după intrarea în mandatul de consilier, respectiv adresa nr.161/ 08.12.2008, trebuie precizat că aceasta reprezintă o solicitare a S.C. BM de prelungire a Contractului

nr.11780/ 09.06.2008, care nu a fost materializată.

Dimpotrivă, instituţia achizitoare, prin rezoluţie, nu a avizat încheierea actului adiţional.

Înalta Curte concluzionează că în raport de situaţia de fapt existentă în cauză şi legislaţia incidentă, raportul de evaluare, sub aspectul stării de incompatibilitate, este nelegal, motiv pentru care în mod legal prima instanţă l-a anulat.

Referitor la conflictul de interese, dedus din participarea la adoptarea Hotărârii nr.136/2008 prin care s-a suplimentat bugetul consiliului judeţean, cu suma de 5000 lei şi Hotărârea nr.144/ 09.12.2008 prin care s-a suplimentat bugetul Direcţiei Generale de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului cu suma de 10.000 lei, se constată că reclamatul nu s-a aflat în conflict de interese, aşa cum în mod just a apreciat şi instanţa de fond.

Conflictul de interese este definit legal în cuprinsul art.71 din Legea nr.161/2003, ca reprezentând situaţia în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcţie publică are un interes personal de natură patrimonială care ar putea influenţa îndeplinirea cu obiectivitate a atribuţiilor care îi revin potrivit Constituţiei şi altor acte normative.

Participarea la adoptarea unei hotărâri de consiliu prin care se suplimentează bugetul unei instituţii, se poate circumscrie noţiunii de interes patrimonial, numai că în fiecare caz în parte interesul patrimonial trebuie dovedit.

În cauză, din analiza celor 2 hotărâri Anexa II, se observă că s-a majorat bugetul D.G.S.A.P.C. Dâmboviţa la capitolul „bunuri şi servicii, capitolul 68.02 – asistenţa socială”, subcapitolele privind asistenţa socială în caz de invaliditate, pentru familie şi copii, alte cheltuieli pentru asigurări şi asistenţa socială, aspecte relevate şi în rapoartele serviciului buget al Consiliului Judeţean

Dâmboviţa.

Din examinarea anexelor rezultă că s-a majorat bugetul pentru materiale, lenjerie, reparaţii, etc.

Mai mult, D.G.S.A.P.C. Dâmboviţa a comunicat că sumele alocate prin Hotărârea nr.136/2008 şi Hotărârea nr.144/2008, la Cap. 68.02 cod 20.14 nu au fost folosite pentru finanţarea contractului nr.11780/ 09.06.2008.

De altfel, trebuie precizat că atunci când o autoritate publică organizează o procedură de achiziţie, sumele necesare finanţării sunt deja afectate cu acest titlu prin bugetul existent la data iniţierii procedurii.

În speţă, procedura s-a iniţiat în luna mai 2008, astfel că la acea dată trebuia să existe capitol bugetar cu această destinaţie.

Ca urmare a împrejurării că sumele aprobate prin hotărârile consiliului judeţean nu au fost utilizate pentru finanţarea contractului încheiat de societatea unde reclamantul avea calitatea de asociat, acesta nu s-a aflat în conflict de interese când a participat la vot.

Având în vedere considerentele expuse, în baza art. 312 Cod procedura civilă, recursul a fost respins ca nefondat, sentinţa primei instanţe fiind legală şi temeinică.

Modificări recente ale Legii concurenței

În Monitorul Oficial a fost publicată Legea nr. 347 din 23 decembrie 2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 31/2015, pentru modificarea şi completarea Legii concurenței nr. 21/1996 (denumită în continuare „Legea”), ce aduce schimbări importante legislației în vigoare până la această dată. Astfel, modificările introduse de Legea în discuție vizează atât aspecte de ordin administrativ și financiar, cât şi aspecte legate de procedura de investigare a posibilelor practici anticoncurențiale.

Prin urmare, Art. 34 din legea concurenței este completat cu alin. 21 , 6 şi 7. Primul dintre acestea acordă Consiliului Concurenței posibilitatea de a folosi, în cadrul investigațiilor, date sau acte ce provin de la alte autorități ori instituții publice. Cu titlu exemplificativ, autoritatea de concurență va avea posibilitatea de a obține informații / documente de la Oficiul Național al Registrului Comerțului sau autoritatea fiscală. Cel de-al doilea alineat menționat anterior preia prevederile din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 şi înlesneşte, în acelaşi timp comunicarea dintre autoritățile române de concurență şi Comisia Europeană sau alte instituții similare din celelalte țări membre ale Uniunii Europene. Alin. 7 al aceluiași articol 34 completează alin. 6, în sensul că autoritatea română de concurență poate transmite, la rândul său, informații confidențiale către alte entități similare din state membre ale UE, cu condiția ca acestea din urmă să respecte caracterul confidențial al informațiilor primite, să utilizeze datele numai în domeniul concurențial și exclusiv în scopul declarat.

Prin Lege se introduce art. 341 , care instituie o nouă categorie de subiecți de drept denumiți generic avertizori de concurență. Dețin calitatea de avertizori de concurență acele persoane fizice care furnizează Consiliului Concurenței, din proprie inițiativă, informaţii referitoare la posibile încălcări ale legii concurenței. Având în vedere calitatea acestor persoane fizice și raportul de muncă cu societatea angajatoare care este suspectată de practici anticoncurențiale, autoritatea de concurență protejează

identitatea avertizorului și îl exonerează în mod expres pe acesta de răspunderea pentru o posibilă încălcare a obligației de confidențialitate prevăzută de legislaţia muncii în vigoare, prin instituirea unei excepții de la aceasta.

Un nou articol introdus prin Lege, este art. 351, care reglementează procedura desfășurării interviurilor de către inspectorii de concurență, în cursul investigațiilor, cu privire la posibilele fapte anticoncurențiale. Prin urmare, orice persoană fizică sau juridică care şi-a exprimat acordul în acest sens, poate oferi o declarație inspectorilor de concurență, prin orice mijloace, inclusiv pe cale electronică, care va fi consemnată într-un proces-verbal semnat de toți participanții. O altă modificare de interes este cea referitoare la relația dintre client, în calitate de întreprindere investigată şi avocatul său. Astfel, comunicările dintre întreprinderea vizată și avocat, realizate în cadrul și în scopul exclusiv al exercitării dreptului la apărare al întreprinderii, respectiv după sau anterior deschiderii procedurii administrative, cu condiția ca aceste comunicări să aibă legătură cu obiectul procedurii, nu pot fi folosite ca probă în cursul procedurilor desfășurate de Consiliul Concurenței.

Un ultim aspect de reținut este acela că prin Art. 55 alin. 2-4, Legea reglementează instituția recunoașterii săvârșirii faptei anticoncurențiale, care face obiectului unei investigații. Astfel, întreprinderea poate formula o cerere expresă prin care să recunoască fapta anticoncurențială şi să declare cuantumul maxim al amenzii pe care este dispusă să o plătească fie înainte de comunicarea raportului de investigație, fie înainte de audierile în Plenul Consiliului Concurenței. În situația în care întreprinderea formulează recunoașterea clară și neechivocă a faptei anticoncurențiale înainte de emiterea raportului de investigație, autoritatea de concurență va institui o procedura simplificată în vederea finalizării investigației.

Recunoașterea expresă a faptei anticoncurențiale și acolo unde este cazul, oferirea de remedii în vederea înlăturării cauzelor încălcării legii concurenței, conduce la diminuarea sanctiunii amenzii cu un procent cuprins între 10% şi 30% din nivelul de bază determinat conform Instrucțiunilor. Nivelul amenzii va fi diminuat inclusiv când acesta este stabilit la minimul prevăzut de lege, fără ca amenda sa fie mai mica de 0,2% din cifra de afaceri realizată în anul financiar anterior sancționării. În ipoteza în care Consiliul Concurenței nu acceptă termenii solicitării adresate de întreprindere, acesta nu va acorda reducerea amenzii, iar recunoașterea formulată nu va fi utilizată ca element probatoriu nici în cadrul procedurii administrative ca urmare a audierilor, nici în cadrul procedurii de contencios administrativ.

Dacă, ulterior recunoașterii, întreprinderea introduce o acțiune în anularea deciziei Consiliului Concurenței, în privința aspectelor care fac obiectul recunoașterii, aceasta va pierde beneficiul diminuării amenzii, în sensul că instanța de judecată nu va ține cont de acesta și va soluționa cauza, stabilind și amenda în consecință. O situație particulară este cea a subiecților investigației, care beneficiază de aplicarea politicii de clemență, fără însă a fi exonerați de răspunderea pecuniară. În cazul recunoașterii faptei anticoncurențiale, aceștia vor beneficia de o reducere aplicată cuantumului amenzii diminuat ca urmare a aplicării procedurii clemenței, fără ca prin aceste diminuări să se depășească 60% din nivelul determinat, conform Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor.

ICCJ – Acţiune în contencios administrativ. Justificarea interesului

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit.p)

În considerarea realizării unui drept subiectiv viitor şi previzibil, după cum se indică în art. 2 alin.(1) lit.p) din Legea contenciosului administrativ, caracterul litigios al dreptului de proprietate nu poate afecta interesul legitim al presupusului proprietar de a se adresa instanţei de contencios administrativ în vederea anulării actului prin care s-a atestat dreptul de proprietate în favoarea altei persoane.

Decizia nr. 1216 din 11 martie 2014

Prin acţiunea formulată pe rolul Curţii de Apel Ploieşti – Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, reclamantul CIA, în contradictoriu cu pârâţii Ministerul Economiei, Comerţului şi Mediului de Afaceri şi SC C SA, a solicitat anularea parţială a Certificatului de atestare a dreptului de proprietate seria MO3 nr.7425/14.04.2002 pentru suprafaţa de 2.500 mp, situat în Ploieşti, str. Rezervoarelor F.N. inclus în suprafaţa de 13.315 mp.

În motivarea acţiunii, s-a arătat că reclamantul a cumpărat dreptul litigios asupra terenului în suprafaţă de 2.500 mp de la BM, că aceasta din urmă dobândise imobilul prin certificatul de moştenitor din 26.05.1977, iar defunctul său tată îl obţinuse prin actul de schimb transcris sub nr. 5/68 de Notariatul Judeţean Prahova.

A mai arătat că, în anul 2008, dorind să efectueze operaţiunile de cadastru şi intabulare, a constatat că terenul

se află în posesia pârâtei SC C SA.

A menţionat că, ulterior, a promovat o acţiune în revendicare, constituindu-se dosarul nr.2378/105/2009 în care s-a efectuat o expertiză topografică de expert SF, prin care s-a constatat că terenul în litigiu se găseşte în posesia societăţii pârâte, conform certificatului de atestare a cărui anulare o solicită.

Prin întâmpinare, pârâtul MECMA a invocat excepţia de inadmisibilitate a acţiunii, motivat de faptul că reclamantul nu a îndeplinit procedura prealabilă conform art. 7 alin. 3 din legea contenciosului administrativ şi art. 109 alin. 2 Cod procedură civilă, susţinându-se că, în situaţia în care o atare procedură a fost îndeplinită, termenul de 6 luni curge de la momentul cumpărării drepturilor litigioase, respectiv 23.09.2010, dreptul de proprietate asupra terenului fiind intabulat.

S-a mai invocat de acelaşi pârât excepţia tardivităţii acţiunii, susţinându-se că aceasta a fost promovată cu depăşirea termenului prevăzut de art. 11 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 554/2004, iar pe fond a solicitat respingerea acţiunii ca neîntemeiată.

Pârâta SC C SA a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţia de inadmisibilitate a acţiunii, susţinând că procedura administrativă prealabilă a fost efectuată de reclamant cu depăşirea termenului prevăzut de art. 7 alin. 1 din Legea 554/2004, CIA luând cunoştinţă de certificatul de atestare a dreptului de proprietate la 23.08.2010, cu prilejul autentificării contractului de cumpărare drepturi litigioase.

Societatea a mai invocat şi excepţia tardivităţii acţiunii, arătând că nu a fost respectat termenul prevăzut de art. 11 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 554/2004, excepţia autorităţii de lucru judecat raportat la sentinţa civilă 482/22.03.2007 pronunţată de Tribunalul Prahova, prin care IE, IG, IM şi SC au obţinut despăgubiri sub forma unor măsuri reparatorii prin

acordarea de acţiuni, conform titlului VII din Legea nr. 247/2005, precum şi excepţia prescripţiei achizitive, întrucât deţine posesia şi folosinţa acestui teren încă din 1979, deci de peste 30 de ani.

În şedinţa publică din 3.10.2011, instanţa a pus în discuţia părţilor excepţia inadmisibilităţii şi a tardivităţii acţiunii, invocate de cele două pârâte prin întâmpinări, excepţii respinse, potrivit considerentelor din încheierea din 5.10.2011, excepţia autorităţii de lucru judecat invocată de pârâta SC C SA fiind respinsă prin încheierea din 14.11.2011.

Totodată, prin încheierea din 14.11.2011 s-a dispus ca excepţia prescripţiei achizitive să fie unită cu fondul.

Prin sentinţa nr. 306 din 24 septembrie 2012, Curtea de Apel Ploieşti – Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a respins, ca neîntemeiată, acţiunea formulată de reclamantul CIA, în contradictoriu cu pârâţii Ministerul Economiei, Comerţului şi Mediului de Afaceri şi SC C SA.

De asemenea, a respins, ca neîntemeiată, excepţia prescripţiei achizitive invocată de pârâta SC C SA, în contradictoriu cu reclamantul CIA.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de fond a apreciat ca fiind neîntemeiată susţinerea reclamantului potrivit căreia terenul dobândit prin cumpărarea dreptului litigios are un alt amplasament, constatând că actul de schimb trecut în registrul de transcripţiuni nr. 5 din 21.02.1968 nu are nicio schiţă de plan care să evidenţieze dimensiunile laturilor şi configuraţia acestora, singurele repere fiind str. xxxx şi proprietatea lui PE, aceste vecinătăţi fiind evocate şi de martorul GE.

În teren a fost identificată proprietatea lui PE, în prezent PA, aceasta a fost reconstituită de expertul desemnat, conform planului 63/1979, procedându-se în acest mod la evidenţierea pe schiţa de plan a terenului reclamantului, respectiv

suprafaţa de 2.500 mp, identificată prin punctele de contur precizate mai sus de expertul VM.

Instanţa de fond a reţinut că în favoarea societăţii pârâte s-a emis certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria MO3 nr.7425 din 17.04.2002, prin care s-a atestat că terenul în suprafaţă de 13.315 mp situat pe raza localităţii Ploieşti este proprietatea exclusivă a pârâtei, teren ce a fost identificat pe schiţa de plan de expert VM, conturul 1.2.3.4.5,6,7,8,9,10,1, fiind situat pe str. xxxx cu vecinătăţile precizate de acelaşi expert, pe teren existând construcţii cu destinaţia de birouri, grup social, centrală, atelier, magazie, precum şi parcare, certificatul fiind emis în baza documentaţiei prevăzute de HG nr.834/1991.

Anterior, terenul a fost dat în administrarea societăţii pârâte, fostă Întreprinderea de Transport Ţiţei, prin Decretul nr.73/1979, prin care a fost scoasă din producţia agricolă definitiv, fără expropriere, suprafaţa de 2.691 mp şi expropriată suprafaţa de 9.259 mp, iar pentru suprafaţa de 2.691 mp a fost emisă Decizia nr.914 din 4.05.1979 de Consiliul Local Ploieşti.

Întreaga suprafaţă de teren, ce a făcut obiectul Decretului nr.73/1979, măsoară 11.950 mp, perimetrul a,b,7,c,d,8,e,f,g,h,i,j,a, conform constatărilor expertului VM, iar cele două parcele de 2.691 mp evidenţiate atât în Decretul nr.73/1979, cât şi în Decizia nr.914/1979 se suprapun în parte, după cum a concluzionat acelaşi expert, astfel că prin Decizia nr.914/1979, terenul dat în administrarea pârâtei are o întindere de 1.071 mp.

Întreaga suprafaţă de teren pentru care s-a atestat dreptul de proprietate în favoarea SC C SA a făcut obiectul scoaterii definitive din circuitul agricol, conform Decretului 73/1979, iar suprafaţa de 9.259 mp a făcut şi obiectul exproprierii, potrivit aceluiaşi act normativ, identificarea în teren a

imobilului şi evidenţierea pe schiţa de plan realizându-se în conformitate cu planul 63/1979, anexă la decret.

Prima instanţă a constatat că procedura prevăzută de HG nr. 834/1991, prin care s-a atestat dreptul de proprietate în favoarea societăţii comerciale, a fost respectată întru totul de SC C SA. În acelaşi timp, instanţa a reţinut că din actele ce dovedesc succesiunea proprietarilor rezultă că terenul pretins proprietatea reclamantului, în privinţa identităţii căruia există incertitudine, nu se suprapune peste parcela de 803 mp, inclusă în suprafaţa de 11.950 mp, ce a făcu obiectul Decretului nr. 73/1979.

În privinţa excepţiei prescripţiei achizitive, instanţa a reţinut că societatea nu poate invoca în acelaşi timp două modalităţi de dobândire a dreptului de proprietate, câtă vreme i s-a atestat dreptul de proprietate conform art.20 alin.(2) din Legea nr. 15/1990.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs în termen legal reclamantul CIA. Recurentul-reclamant a invocat, în drept, dispoziţiile art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, solicitând modificarea sentinţei în sensul anulării parţiale a certificatului de atestare a dreptului de proprietate, pentru terenul de 2.500 mp sau, cel puţin, pentru terenul în suprafaţă de 803 mp identificată de expertul desemnat în cauză; în subsidiar a cerut casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare pentru refacerea raportului de expertiză.

Motivându-şi calea de atac exercitată, recurentul a reiterat argumentele din acţiunea judiciară, susţinând că:

- la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare drepturi litigioase nu a cunoscut că SC C SA beneficia de un certificat de atestare a dreptului de proprietate;
- nu s-a ţinut seama de expertiza efectuată de expertul

SF din care rezultă că terenul său nu a fost niciodată expropriat, aflându-se în posesia pârâtei la momentul actual şi că sunt edificate clădiri pe acesta;

- certificatul de atestare s-a emis abuziv, deşi statul nu avea nici un drept de proprietate, doar în considerarea faptului că era un teren viran;
- raportul de expertiză efectuat în cauză conţine constatări contradictorii care nu au fost în măsură să edifice instanţa; în schimb nu s-a ţinut seama de opinia expertului consilier BN care a concluzionat că terenul recurentului se regăseşte în totalitate în suprafaţa ocupată de SC C SA.

Prin întâmpinarea înregistrată la 27 februarie 2014, intimata SC C SA a solicitat respingerea recursului părţii adverse, reiterând principalele considerente ale sentinţei.

În esenţă, intimata a subliniat ă reclamantul nu a reuşit să demonstreze că terenul în suprafaţă de 2.500 mp este încorporat în suprafaţa de 13.315 mp cu privire la care i s-a atestat dreptul de proprietate.

Examinând sentinţa atacată prin prisma criticilor recurentului, a apărărilor din întâmpinare, a concluziilor scrise formulate de recurentul-reclamant, cât şi sub toate aspectele, în temeiul art. 304^1 Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că nu există motive pentru modificarea ori casarea acesteia.

Recurentul-reclamant CIA a învestit instanţa de contencios administrativ cu o acţiune având ca obiect anularea parţială a unui act administrativ individual: certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria M 03 nr. 7425 emis la data de 17 aprilie 2002 de Ministerul Industriei şi Resurselor, afirmând că autoarea sa cu titlu particular (vânzătoarea dreptului litigios) BM a

fost proprietara terenului în suprafaţă de 2.500 mp situat în Ploieşti, str. Rezervoarelor, F.N., încorporat în suprafaţa totală de 13.315 mp deţinută de SC C SA.

Pe baza unui amplu probatoriu, ce a inclus: înscrisuri, interogatoriu, declaraţii de martori, expertiza topo, curtea de apel a ajuns la concluzia că actul administrativ atacat a fost emis cu respectarea procedurii prevăzute de HG 834/1991. Totodată a punctat că poziţionarea terenului în litigiu, în contextul inexistenţei unor repere suficiente, în interiorul suprafeţei proprietatea SC C SA este incertă, aşa încât reclamantul nu a probat existenţa unei vătămări în dreptul său de proprietate, conform art. 1, 8 şi 18 din Legea nr. 554/2004.

Soluţia primei instanţe este legală, fiind împărtăşită şi de instanţa de control judiciar.

Reevaluând probele administrate pentru a răspunde la criticile formulate de recurenţi, Înalta Curte reţine următoarele:

Recurentul-reclamant a dobândit dreptul litigios ce face obiectul Dosarului nr. 2378/105/2009 aflat pe rolul Tribunalului Prahova-Secţia civilă (a cărui judecată este suspendată la acest moment în temeiul dispoziţiilor art. 244 pct.1 Cod procedură civilă) prin contractul autentificat la nr.2016/23 august 2010.

Potrivit contractului, dreptul litigios cumpărat de la BM, reclamantă în acţiunea în revendicare imobiliară în contradictoriu cu pârâta SC C SA, este limitat la suprafaţa de „*2.400 mp, teren situat în Ploieşti, str. xxxx, judeţul Prahova*”.

Ca urmare, invocarea unui pretins drept de proprietate asupra unei suprafeţe mai mari (2.500 mp) nu are nici un suport.

Distinct de aceasta, chestiunea existenţei dreptului de proprietate este discutabilă. În contextul în care potrivit certificatului de moştenitor nr. 1811/1976/26.05.1977 eliberat de Notariatul de Stat Judeţean Prahova, dobândirea terenului în discuţie de către moştenitoarea minoră BM era condiţionată de obţinerea autorizaţiei prevăzute de art. 46 din Legea nr. 59/1974 cu privire la fondul funciar, autorizaţie care nu există, apare explicabilă nemenţionarea acesteia în „*Tabelul cuprinzând proprietarii ale căror terenuri (…) se expropriază şi se trec în proprietatea statului*” anexă la Decretul Prezidenţial nr. 73/1979 ca şi pasivitatea extrem de îndelungată (până în anul 2008).

Fără a tranşa problema expusă întrucât aceasta excede limitelor învestirii şi specializării instanţei, Înalta Curte se limitează să constate că recurentul-reclamant nu a demonstrat un drept vătămat, în sensul pe care art. 2 alin.(1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 îl conferă acestei sintagme, deşi sarcina probei în această privinţă îi incumbă.

Dacă la acest moment dreptul de proprietate este încă „litigios”, nu se poate nega că recurentul-reclamant a avut totuşi un interes legitim de a acţiona împotriva actului administrativ prin care s-a atestat dreptul de proprietate al recurentei-pârâte SC C SA, „*în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor şi previzibil*”, după cum se indică în art. 2 alin.(1) lit.p) din Legea contenciosului administrativ.

În pofida eforturilor experţilor topografi, specialişti în geodezie-cadastru, care au prezentat concluzii în această cauză; VM (desemnat de instanţă), BN (expert- parte reclamant) şi PA (expert -parte pârâtă) încadrarea în plan a terenului în litigiu prezintă un grad ridicat de incertitudine din cauza identificării defectuoase a acestuia în actul de schimb, trecut în registrul de transcripţiuni sub nr. 5/21.02.1968 (fila 15, vol. I, dosar fond), nefiind indicate dimensiunile laturilor pe vecinătăţi, configuraţia, etc.

La data de 17 aprilie 2002 s-a emis de către Ministerul Industriei şi Resurselor certificatul de atestare a dreptului de proprietate seria M 03 nr. 7425 prin care s-a atestat dreptul de proprietate exclusivă a societăţii asupra suprafeţei de 13.315 mp, conform planurilor topografice cuprinse în anexele 4 şi 5 din documentaţia de stabilire şi evaluare a terenurilor, înregistrată sub nr. 1365 din 8 noiembrie 2001 la Oficiul de Cadastru, Geodezie şi Cartografie al Judeţului Prahova.

Potrivit art. 20 alin.(2) din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităţilor economice de stat ca regii autonome şi societăţi comerciale, bunurile din patrimoniul societăţii comerciale, fostă unitate economică de stat sunt proprietatea acesteia. Ulterior, în aplicarea acestui text legal s-a emis HG nr. 834/1991 privind stabilirea şi evaluarea unor terenuri deţinute de societăţile comerciale cu capital de stat, care, la art. 1, a indicat condiţiile de „*determinare*" a acestor terenuri, respectiv existenţa lor în patrimoniul societăţilor comerciale cu capital de stat la data înfiinţării şi utilitatea sau necesitatea lor în raport de obiectul de activitate al acestora.

În speţă nu s-a contestat îndeplinirea acestor condiţii: întreaga suprafaţă de teren vizată de certificatul de atestare a existat în patrimoniul societăţii comerciale la înfiinţarea acesteia. Recurenta-pârâtă este succesoarea Întreprinderii de transport ţiţei prin conducte – Ploieşti, care a avut terenul în administrare, parte ca efect al decretului de expropriere menţionat, parte urmare Deciziei nr. 914/8 mai 1979 a Consiliului Popular al Judeţului Prahova. Terenul era împrejmuit pe toate laturile (cu gard de beton sau de metal) conform procesului verbal de delimitare din 17 mai 2000. De asemenea, toţi experţii topo au confirmat că pe teren sunt edificate construcţii specifice activităţii beneficiarei certificatului.

Verificând documentaţia care a stat la baza emiterii actului

administrativ Înalta Curte nu decelează nici un motiv de nelegalitate, reţinând, ca şi judecătorul fondului, că nu există motive pentru a dispune anularea certificatului de atestare a dreptului de proprietate atacat.

Această soluţie nu închide însă recurentului-reclamant posibilitatea de a-şi valorifica pretinsul drept, ci doar confirmă că titlul pe care se fundamentează dreptul de proprietate al recurentei-pârâte SC C SA a fost obţinut în mod legal.

Revine instanţei de drept comun să examineze validitatea titlului recurentului-reclamant şi, eventual, să compare titlurile părţilor spre a-i da preferinţă celui mai caracterizat.